

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B. Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

October
Rev. J.W. Van Weelden,
Tweedsmuir Ave.,
Chatham, Ont.

JANUARY 27, 1967 — No. 785 — 22nd YEAR OF PUBLICATION

Heroriëntatie ?

De dissertatie, die Dr. J. Douma heeft geschreven over "De Algemene Genade' is waard nauwlettend bestudeerd te worden.) Niet alleen is het interessant te lezen hoe de schrijver kritiek heeft zowel op Dr. Kuyper als op Dr. Schilder en hoe hij zich bij voorkeur schaart aan de zijde van Calvijn (hoewel de schrijver in zijn kritiek ook deze niet buiten schot laat). Maar er is hier veel meer in het geding. Want het zijn niet alleen de gedachten van deze mensen, die in deze dissertatie onder de loupe genomen worden, het zijn veeleer de standpunten die onder ons gemeengoed zijn geworden en die de schrijver aan een nader onderzoek onderwerpt.*

Er is een tijd geweest, dat de uitspraken van wijlen Dr. Abraham Kuyper voor menige calvinistische christen het einde van alle tegenspraak was. Die tijd was stellig niet de slechtste die deze christenen hebben meegemaakt. Na Kuyper is er eigenlijk niet een man geweest, die zo'n grote greep op het volk heeft gehad als hij. Wat men ook van Kuyper zeggen wil, hij heeft een begeerte bij de mensen wakker geroepen om meer te weten van wat Gods wil voor het leven is.

Daarna is er wel ontwikkeling geweest, mar toch niet in die mate, dat daardoor het volk als geheel werd beïnvloed. Dit laat wel zien hoe sterk de persoon van Kuyper de mensen heeft begeesterd. Hij heeft de gesprekken weer aan de gang gebracht en de mensen aan het lezen en denken gezet. En vooral zijn "gemene gratie-leer" heeft vorm en richting gegeven aan velen.

Nu komt echter iemand als Dr. Douma wel-gedocumenteerd die leer bestrijden. Gedocumenteerd, ja, want Dr. Douma schuift maar niet in een handomdraai weg, wat Kuyper heeft geleerd. In tegendeel, hij betuigt diep respekt voor diens gedachtengang. Maar niettemin tracht hij aan te tonen, dat er schriftuurlijke bezwaren zijn aan te voeren tegen de leer van de gemene gratie. En de vraag komt om de hoek kijken of er wel een cultuuropdracht is en of wij eigenlijk niet "werken omdat wij moeten leven"? Komt in het leven van de christen voldoende tot uiting, dat wij op een pelgrimsreis zijn?

Het is best mogelijk, zelfs waarschijnlijk, dat ook tegen Dr. Douma's visie bezwaren geopperd kunnen worden. Daar is echter de waarde van zijn dissertatie niet minder om. Het is echter van groot belang, dat wij ons op dit punt goed oriënteren. Heel ons christelijk leven, en in het bijzonder onze christelijke actie, houdt ten nauwste verband met de leer van de algemene genade en van de gemene gratie. (Er is verschil tussen die twee.)

Na lezing van Dr. Douma's boek zijn wij er temeer van overtuigd, dat wij aan een heroriëntatie toe zijn. Het gaat hier maar niet om een bepaalde kijk op een zeker dogma, maar het gaat hier over de vraag welke taak wij hier hebben en wat God van ons verwacht in dit leven. Dit zijn vragen, die het bestuderen (en beleven) meer dan waard zijn en het boek van Dr. Douma zou wel eens kunnen blijken een uitstekende gids te zijn.

**) Dr. L. Praamsma heeft dit boek besproken in ons nummer van 6 januari 1967.*

★ ★
★

Ruggegraat

Dat onze samenleving momenteel aan sterke veranderingen onderhevig is zal wel niet veel tegenspraak ontmoeten. Een mens kan er zelfs aan wennen, telkens iets nieuws te verwerken. Het moet wel erg ingrijpend zijn, willen wij waarlijk onthutst worden. Dit mag zijn goede kant hebben, maar het heeft stellig ook zijn schaduwzijde.

Het is een goed ding als wij lezen dat het hoofd van een high school de toegang tot de klas weigert aan een jongen, die zijn haar niet heeft geknipt. Toch treedt de man niet op tegen het kwaad op zichzelf, maar hij verzet zich tegen een resultaat van iets, dat veel dieper ligt. Waarom heeft die jongen zijn haar zo lang? Wat drijft hem ertoe anders te zijn dan anderen?

Of om iets anders te noemen: wij hebben moeite met de moderne kunst. Waarom moet een schilder zo schilderen, dat — althans zonder uitleg — niemand begrijpt wat met het kunstwerk wordt bedoeld? Wat bezielt de man om het juist zó te doen?

Dit zijn maar geen vragen, die voor de aardigheid worden gesteld. Achter de tegenwoordige levenswijze gaat een geest van verzet schuil. En het is nodig, dat wij deze geest onderkennen. Waar het om gaat is, dat men vrij wil zijn van autoriteit, los van traditie.

Is het te ver gezocht, indien wij menen, dat het loslaten van de onfeilbaarheid van de Bijbel hier ten nauwste bij betrokken is? Het begon zo schoorvoetend, maar allengs is men bruter geworden. Het begon met de eerste drie hoofdstukken van Genesis, toen werden het de eerste elf hoofdstukken van Genesis. En toen volgde de rest: Job, Jona, de geboorte van de Heiland, Zijn Wonderen. En waar eindigt het?

Zeg niet, dat de twijfel, die bij een kleine groep Christenen gevonden wordt invloed heeft op het gehele leven. Dat heeft het wel. Christenen zijn veel meer dan zij beseffen de ruggegraat van de samenleving. De maatschappij ondervindt een zeer grote invloed van het christendom. Maar als die ruggegraat breekt, waar moet men zijn steunpunten dan vinden?

Het vasthouden aan de Schrift als de geopenbaarde waarheid van God is maar niet een kwestie van conservatisme. Het is een kwestie van God Gód laten, een zich gelovig onderwerpen aan wat Hij gezegd heeft, ook al is dit niet altijd te begrijpen. Ons uitgangspunt moet niet zijn het bevredigen van eigen verstand maar het beter leren kennen van God en Zijn Zoon. Dan wordt niet alleen ons eigen geloof gebouwd, maar dan zijn we tevens de "backbone" voor heel de samenleving. "Gij zijt het licht der wereld."

In dit nummer

Den Haag: De officiele bruidsfoto van prinses Margriet en Mr. Pieter van Vollenhoven

Over de omvang van de Zondvloed

④

In mijn vorig artikel maakte ik een uitstapje.

De vraag, die ons bezig houdt, is deze: was de zondvloed enkel van een locaal karakter, d.w.z. was het een grote vloed, die een gedeelte van de toenmalige wereld overspoeld heeft? — of had ze een totaal karakter en heeft ze heel de wereld overdekt?

We vonden, dat sommigen onder ons antwoordden: 'De woorden van de Bijbel behoeven niet per sé in totale zin te worden uitgelegd.'

En dat anderen antwoordden: 'Die woorden spreken inderdaad van een totale vloed, maar dat wil nog niet zeggen, dat er ook zo'n totale vloed is geweest.'

Mijn vorig artikel wees op de implicaties van het laatstgenoemde standpunt. We willen nu spreken van de argumenten, die te berde zijn gebracht voor het eerste standpunt, dat nl. de Bijbel zelf toelaat bij eerlijke uitlegging van een locale vloed te spreken.

We vinden die argumenten het duidelijkst samengevat bij prof. Aalders in de Korte Verklaring (Gen. I, blz. 238, 239). Hij spreekt van de mogelijkheid, dat zowel mensheid als dierenwereld voor de zondvloed nog maar een betrekkelijk klein gedeelte van de aarde vervulden. En wanneer de Bijbel spreekt van 'alle hoge bergen die onder heel de hemel waren' die door het water werden overdekt, wijst hij erop, dat volgens het doorgaand spraakgebruik van de H. Schrift dit zeer wel van de **toenmaals bekende** wereld kan worden verstaan. De teksten, die hij daarvoor opsomt, noemde ik al in mijn eerste artikel. (Joz. 4:24; 1 Kon. 4:34; Jer. 34:1; Dan. 2:39; 1 Sam. 17:46; Luc. 2:1; Rom. 10:18).

Ze vormen werkelijk een imponerende reeks, en niemand zal kunnen ontkennen, dat de Bijbel meer dan eens de term: 'alle volken', of 'de gehele wereld' gebruikt in een beperkte zin.

Toch is deze reeks, bij nauwkeurig toezien, niet overtuigend; het kan immers niet worden ontkend, dat er ook plaatsen in de Bijbel zijn, waar de uitdrukkingen 'alle volken' of 'de gehele wereld' een universele betekenis hebben (b.v. Matth. 28:18, 19; Gen. 18:18; en veel meer plaatsen), en de vraag moet worden beantwoord: 'Wat is de betekenis van elke tekst in zijn samenhang, in zijn verband?'

Nu is het zonder meer duidelijk, dat de Heilige Schrift zich in het zondvloedverhaal uitspreekt op een onmiskenbaar universele wijze ten aanzien van wereld, mensdom en dierenwereld. We lezen eerst, dat de Here zei: 'Het einde van **al wat** leeft is door Mij besloten, want door hun schuld is **de aarde** vol geweldenarij, en zie, ik ga **hen met de aarde** verdelgen'. (Gen. 6:13) Daarna: 'Ik ga een watervloed over **de aarde** brengen om al wat leeft, waarin een levensgeest is, van **onder de hemel** te verdelgen.' (Gen. 6:17) Daarna: 'Over nog zeven dagen zal Ik het op de aarde veertig dagen en veertig nachten doen regenen, en Ik zal **alles wat bestaat, hetgeen Ik gemaakt heb, van de aardbodem** verdelgen.' (Gen. 7:4) Daarna: 'Op die dag braken alle kolken der grote waterdiepte open en werden de sluizen des hemels geopend.' (Gen. 7:11) Daarna: 'En de wateren namen geweldig sterk toe **over de aarde**, en alle hoge bergen **onder de ganse hemel** werden overdekt.' (Gen. 7:19) Daarna: 'Mijn boog stel Ik in de wolken, opdat die tot een teken zij van het verbond **tussen Mij en de aarde.**' (Gen 9:13)

Het is een grote exegetische krachttoer om al deze teksten in lokale zin te verstaan, en het is dan ook geen wonder, dat moderne uitleggers als Driver en Skinner onomwonden toegeven, dat de Bijbel van een universele vloed spreekt.

Maar er is meer.

We hebben niet alleen het getuigenis van het Oude Testament maar ook dat van het Nieuwe. En dan is dit het merkwaardige, dat zowel Jezus Zelf als de apostel Petrus de zondvloed in verband brengen met de situatie, die op heel de aarde zal bestaan in de dagen van de wederkomst.

Jezus zegt: 'Zoals het was in de dagen van Noach, zo zal de komst van de Zoon des mensen zijn.'

De dagen van Noach, prof. Grosheide noemt dit in zijn commentaar 'de periode, waarin Noach optrad en die de afsluiting betekende van de oude wereld, gelijk de parousie (de wederkomst, L.P.) van heel de wereld.'

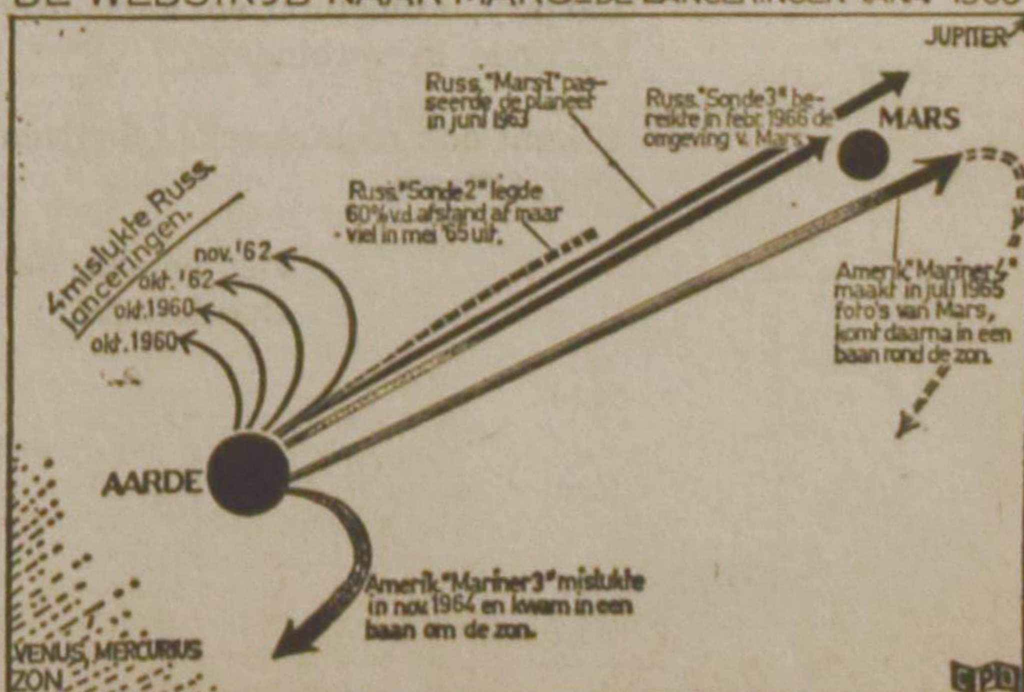
En Petrus schrijft: 'Dat door het woord van God de hemelen er sedert lang geweest zijn en de aarde, die uit en door het water bestaat, waardoor **de toenmalige** wereld is vergaan, verzwolgen door het water. Maar de tegenwoordige hemelen en de aarde zijn door hetzelfde woord als een schat weggelegd, ten vure bewaard tegen de dag van het oordeel en van de ondergang der goddeloze mensen.' (2 Petr. 3:5-7)

De apostel maakt hier duidelijk een tegenstelling tussen de totale wereld van toen, die in water onderging, en de totale wereld van de toekomst, die door vuur zal vergaan. Zoals prof. Greydanus het uitlegt: 'God heeft dus reeds eenmaal op schrikkelijke wijze aan de gehele wereld zijn oordeel geoefend. Daaruit kan klaar geweten worden, dat spot met een gerichtsdag voor **de gehele wereld,** ongerijmd is. Wat God reeds eenmaal heeft gedaan, nl. de **gehele** wereld met Zijn wraak over haar zonde getroffen en verdelgd, kan toch voor de toekomst niet iets onmogelijks of ondenkbaars heten, dat slechts spottende ontkenning waardig zou zijn. Moge de Here niet zo spoedig wederkomen, als eerst verwacht werd, dan ligt hierin geen reden, die wederkomst ten oordeel als phantasie voor te stellen. Het wereldoordeel van de zondvloed reeds moest **daarvan te**rughouden.' (Korte Verkl. blz. 143)

Tot zover over het argument, dat de Bijbel zelf een lokale vloed bedoeld zou kunnen hebben.

Een volgend maal over het andere argument, dat zo'n vloed, wetenschappelijk beschouwd onmogelijk is geweest.

L.P.

"Nederland in de Westerse Wereld"

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

De titel van dit overzicht is ontleend aan de oratie, waarmede de vroegere staatssecretaris voor Buitenlandse Zaken, Dr. E. H. van den Beugel, zijn ambt enkele maanden geleden heeft aanvaard van hoogleraar vanwege het Leidse universiteitsfonds aan de Rijksuniversiteit te Leiden. Op zichzelf genomen zal dit onderwerp waarschijnlijk niet direct grote belangstelling trekken. Wie echter de couranten van de laatste weken heeft bijgehouden, zal hebben gemerkt, dat er in de staatkunde grote ongerustheid heerst over die plaats van Nederland.

Deze bezorgdheid vindt niet alleen haar oorsprong in de prijsstijgingen, die tal van levensbehoeften doen zien, welke alle gemotiveerd worden met de opmerking: aanpassing aan Europees peil, lees het peil van de partners in de Europese Economische Unie. Ook de wijze van besluitsvorming is oorzaak van ongerustheid. Vandaar dat er in de tweede week van januari een tweetal moties met grote meerderheid werd aangenomen. De eerste had betrekking op de zogenaamde harmonisering van de omzetbelasting in de E.E.G. Spottend heeft men wel opgemerkt, dat reeds in de dagen van Alva een omzetbelasting aanleiding heeft gegeven tot onrust. Het ging daarbij niet over het bedrag op zich zelf, maar over het feit, dat de Staten Generaal geen invloed zouden hebben. En eigenlijk is het zo weer. In de E.E.G. geschiedt de besluitsvorming zo, dat de nationale parlementen weinig of geen zeggenschap vóór de beslissingen kunnen uitoefenen. En is het besluit eenmaal gevallen, dan kan er maar uiterst moeilijk verandering in worden aangebracht. In de eerste motie sprak de Kamer nu uit, dat de betrokken ministers verplicht zouden worden met de Kamer overleg te plegen, voordat zij naar de vergadering van de E.E.G. zouden gaan. In de tweede motie werd aan de Regering verzocht vrijheid te bedingen voor Nederland om de tarieven en vrijstellingen voor de komende belastingen zelfstandig vast te stellen.

Overziet men de inhoud van beide uitspraken, dan is van enthousiasme van de volksvertegenwoordiging voor de E.E.G. op dit ogenblik weinig te bespeuren. Dit is echter geen apart verschijnsel. Er heerst op elk terrein, waarop de E.E.G. zich beweegt een zekere matheid, om niet scherper uitdrukking te gebruiken. De boven aangehaalde rede van Prof. van den Beugel tracht dit te verklaren. Er worden interessante oorzaken voor opgegeven. Zo herinnert de spreker er aan, dat eeuwenlang de aandacht van de Hollandse regenten gericht was op de zee en daardoor op de handel. Een opening naar het vasteland van Europa was vroeger nauwelijks te bespeuren en komt op het ogenblik ook maar weinig aan de orde. Vandaar dat het zo belachelijk was, dat de politiek van Mussert, die gericht was op een groot Germaans Midden-Europees rijk, werd aangeprezen met de kreet "Hou zee". Dat was de leus van de Hollandse regenten, maar die keken juist weinig naar het binnenland van Europa.

Als tweede oorzaak wijst de spreker op de invloed van de religie, namelijk het verschil tussen Protestant en Rooms Katholiek. De laatste is veel meer naar Midden-Europa gericht dan de eerste. Terecht zegt Prof. van den Beugel, dat men hier bijna nooit op let.

Maar de Nederlandse regeerders hebben gezamenlijk altijd een afkeer behouden van machtspolitiek. Een staatkunde, die openlijk gericht was op bezit, zoals dat in Engeland en ook in Frankrijk en in het keizerlijke Duitsland zo goed was aan te wijzen, vond men in Nederland altijd in strijd met de goede zeden. En bovendien ging men er van uit, dat de handel als bron van rijkdom voor alles behoefte had aan rust. En het opschroeven van belangen-tegenstellingen nam die rust meestal weg.

En als gevolg van een en ander werd voor de eerste wereldoorlog altijd afzijdigheid van de internationale politiek als hoogste wijsheid aangeprezen. En toen na de vrede van Versailles in 1919 Nederland zich wel moest bemoeien met de internationale politiek, ging het nooit van harte. Vooral had men blijvend bezwaar tegen de zogenaamde harde staatkunde der feiten. Ook in het conflict om Nieuw Guinea, om maar niet te spreken van de Indonesische kwestie, kwam men voortdurend aan met algemene hoogstaande rechtsbeginselen. En in het buitenland hechtte men daaraan weinig of geen waarde.

Wil men over de algemene impasse lezen, waarin Nederland in de westerse samenwerking op het ogenblik verkeert, dan kan men uitstekend worden ingelicht in het laatste nummer van de Internationale Spectator, te bestellen Alexanderstraat 2, 's-Gravenhage.

Behalve de genoemde rede van Prof. van den Beugel vindt men daarin enkele interessante artikelen, waarvan een, onder de titel: "De politieke verschraling van de Europese gemeenschappen" geheel gewijd is aan de verontrusting, waarvan wij tot dusver hebben gesproken.

Als eerste oorzaak van de verschraling wijst hij op het langzamerhand algemeen bekende feit, dat het in de E.E.G. niet in de eerste plaats gaat om de economie, maar om de politiek. Het optreden van De Gaulle tegenover een eventuele toetreding van Engeland tot de E.E.G. spreekt hier boekdelen. Het bezoek, dat de huidige Bondskanselier van de Duitse Bondsrepubliek aan Frankrijk heeft gebracht is ook niet mis te verstaan. In het slotcommuniqué hebben zowel de Franse als de Duitse regeringsleider de nadruk gelegd op de politieke noodzakelijkheid van een samenwerking van de oude vijanden.

Op zich zelf is het natuurlijk helemaal niet erg, dat de samenwerking in de E.E.G. in de eerste plaats een politiek verschijnsel is. Alleen wordt de plaats der kleine deelgenoten daarbij wel heel moeilijk. Vandaar dat regelingen, die economisch voor het geheel zo wenselijk waren, niet tot stand komen. Er zijn wel fundamenten gelegd voor de economische samenwerking, maar de verdere uitwerking was zo moeilijk, dat men er voorlopig tevreden mee is, dat men naar samenwerking op de grondslag van de afzonderlijke staten en hun eigen belangen, overeenkomsten sluit.

Bovendien ziet men ook binnen de E.E.G. twee algemeen voorkomende verschijnselen zich aftekenen. In de eerste plaats komen er nog al fraudes voor, waardoor minder kieskeurige figuren zich verrijken door valse toepassing van enkele uitvoervoorschriften. In de tweede plaats ziet men, dat bepaalde instellingen met bepaalde doelen, ook na het bereiken van die doelen, toch door blijven werken.

De Europese samenwerking moge dan op het ogenblik in moeilijke omstandigheden verkeren, men kan er echter op rekenen, dat de noodzakelijke samenwerking tussen de staten van West-Europa toch op den duur er komen zal. Misschien niet in de vormen, zoals enkelen zich die hebben gedacht. Maar dat is niet het voornaamste.

Een huis voor $10.000

Nu de prijzen van de huizen voortdurend stijgen, zint men op allerlei middelen om de bouw van de huizen te vereenvoudigen teneinde zodoende goedkopere huizen te kunnen leveren. De Alcan Design Homes Limited heeft plannen om huizen op de markt te brengen die, evenals auto's, aan de lopende band worden gefabriceerd.

Een huis met een oppervlakte van 24 ft. x 46 ft., met drie slaapkamers, 'one-and-a-half' badkamer, keuken en woonkamer, voorzien van een afwasmachine en andere electrische apparaten, zou $10.000 moeten kosten.

De grotere huizen met een oppervlakte van 1.368 vierkante voet hebben vier slaapkamers, 2 badkamers, een salon en een woonkamer.

Zo'n huis kan in twee helften naar de plaats van bestemming worden getransporteerd. Het gewicht is ongeveer 14 ton, waarvan 1.000 lbs. aluminium is.

Een dergelijke fabriek zou 100 huizen per maand kunnen fabriceren, leverbaar binnen een afstand van 300 mijl van de fabriek.

Men heeft echter nog niet besloten om tot de bouw van deze woningen over te gaan, maar de plannen wijzen er toch op dat men naar wegen zoekt om in de toekomst goedkopere huizen te gaan bouwen. Men zal daarbij meer gebruik willen maken van machines, om zodoende de dure werkkrachten te vervangen.

CALVINIST - CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editor: D. Farenhorst.
Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

Centennial Report

A UNIQUE SITUATION

①

In the coming weeks we will publish a part of the report of the Centennial Study Committee of the classis Hamilton of the Chr. Ref. Church.

Attempt to analyze the Development of the Christian Reformed Church in her Relationship to the Canadian Scene, with special attention to the Problems of Integration

For the first time in history Reformed Christians, coming from the Netherlands and settling in Canada after the Second World War, faced an immigrant situation on a larger scale.

Up to 1940 the Dutch had only a modest share in overseas emigration as a whole. The Dutch were and still are to be found all over the world, but only a small percentage settled abroad for good. Thus in the 17th and 18th centuries, despite the fact that in 1624 Dutch pioneers had founded the settlement known as New Netherlands, with New Amsterdam on Manhattan as its centre, the total number of emigrants from the Netherlands to North America barely exceeded 6,000.

The migration of many Dutch people to South Africa did not really create an immigrant situation, since the "Boers" were able to build up their own culture independent from the native environment.

Even the emigration of the people of the Secession under Van Raalte and Scholte around the middle of the 19th century is hardly to be compared with the Post-War Migration to Canada. These pioneers, who built their log cabins and log churches in the wilderness of Michigan, were not confronted with the complexities of an established pattern of society. It was the "settlement" which dominated their outlook and not the problem of integration.

The mass emigration after the Second World War was a unique phenomenon in Dutch history. Several studies have been made to analyse the factor and motives of this post-war migration. Apparently many factors played a part in this process. These have been summarized as follows. After 1930 Dutch complacency received serious shocks of a social-pathological nature. The economic crisis of the thirties, the war, as well as other phenomena and effects connected therewith, brought people in a state of social instability, depriving them of collective security and self-confidence. After the second world war the younger generation was unable to link up with the social pattern that had prevailed before 1940. Hence the urge to emigrate, culminating in 1948, displayed a mass-psychological tendency.

It is a well-known fact that during the first period the Calvinists showed a large interest in emigration. During the period 1948-'58 their share amounted to over a quarter of the total. Later there was a decrease and at the moment their share is practically on a par with their proportion of the population of the Netherlands.

The fact that the post-war emigration was the result of a specific social-pathological situation, makes it likely that the low ebb of immigration, as it is today, will continue, unless new factors come into play. The "Welfare State", as it is in the Netherlands today, is inconsistent with an active emigration policy. History teaches us that the Dutch by nature are not very emgration-minded. The conclusion is that the Christian Reformed Church in Canada should not expect exceptional growth through a great influx of newcomers. As a church with about 70,000 members (confessing and baptized), that means about ⅓ % of the population, three per thousand inhabiants, she has to face the complex situation of a new environment. It is a challenge which does not have parallels in earlier experience as is the case with other ethnic groups, e.g. Germans, Irish, Hungarian, who have a long tradition of mass-migration.

It is a unique situation. Will our Church find her way, preserving her precious heritage, and at the same time willing to apply her Calvinistic tradition to the Canadian scene?

WHAT HAS BEEN THE DEVELOPMENT OF OTHER CHURCHES WITH AN ETHNIC BACKGROUND IN A NEW LAND?

In this situation it would be very helpful to make a profound study of the development of other churches with an ethnic background in a new land. To what extent did this background hinder the process of integration and are there examples of churches who successfully broke through this barrier? Though this problem has never received much special attention, yet it always loomed in the background of the struggle of those churches in the new land. William Proudfoot, who came to Upper Canada as an ordained minister in 1832, complained that the activity of the Secession Churches (Presbyterian) had been largely limited to one racial group. "It has been a great hindrance to our success that we have kept up the Scotch character. We are too Scotch — our habits, our brogue, our mode of sermonizing are all too Scotch. The thistle is everywhere seen: we have effected no lodgment in the public mind . . . As at present constituted our mission is a foreign affair."

Though much detailed study has to be done in this field, there seems to be one characteristic which dominates the attitude of an immigrant church during her initial period re **transplantation.** This transplantation is the tendency to transplant the patterns of the church and of the society of the old homeland to the new world, often without questioning whether these patterns apply to the new environment or not.

Two **examples** may illustrate such a transplantation.

First with regard to **church-divisions.** Ever since the British Conquest (Capture of Quebec 1759 and the Treaty of Paris in 1763), as Protestantism returned to Canada, there were Presbyterians among the stream of settlers. The history of Presbyterianism in Scotland had been disturbed by many secessions. The issue which was predominantly at stake and caused these divisions was the intervention of the State in Church affairs. This issue was not relevant at all to the New World, nevertheless there was a Burgher and Anti-Burgher Presbytery, a Secession Church and a Presbyterian Church in connection with the Church of Scotland.

During the decade 1850-'60 there were still eight distinct and self-governing Presbyterian bodies in Canada. It was only after many years and through the confrontation with the task in the new land that Presbyterianism overcame the perils of transplantation. June 15th, 1875 — more than a hundred years after Presbyterians set foot ashore in Canada — the several branches of Presbyterians agreed to unite. In the Preamble of the Articles of Union it was stated as follows.

"The Presbyterian Church of Canada in connection with the Church of Scotland, the Canada Presbyterian Church, the Presbyterian Church of the Lower Provinces, and the Presbyterian Church of the Maritime Provinces in connection with the Church of Scotland, holding the same doctrine, government and discipline, believing that it would be for the glory of God and the advancement of the cause of Christ, that they should unite and thus form one Presbyterian Church in the Dominion, to be called the "Presbyterian Church in Canada," independent of all other Churches in its jurisdiction, and under authority to Christ alone, the Head of the Church, and Head over all things to the church agree to unite . . . ."

Another illustration of transplantation is the struggle of the Anglicans for Church-Establishment. In this case it was not an attempt to transplant church-divisions, but **a whole pattern of church-state relationship,** the whole social structure of the old-country, i.e. England.

The result of the War of Independence, 1776-1783, was that England lost her New England colonies in America. The Motherland was greatly shocked by these events and it was her holy conviction that one of the main causes of the Revolution was that too much freedom had been allowed to the Dissenting Churches and other religious groups. These churches — outside the Church of England — had been the channels of revolutionary ideas.

It is understandable that it was not the intention to make the same mistake in the colonies, which remained faithful to the British crown, i.e. British North America, i.e. Canada. Only a close co-operation between Church and State, between the Cross and the Crown, would safeguard these colonies against the destructive and ungodly influence of the Revolution.

This was in the minds of the authorities of the Colonial Office in London as they wanted to make the Church of England the Established Church in Canada — that means a church with state-support and special privilege. The struggle concentrated on the so-called Clergy-Reserves Under the Constitutional Act of 1791 lands "equal in value to the seventh part" of all the lands granted by the Crown were set aside "for the support and maintenance of a Protestant Clergy." As a matter of course the Anglicans interpreted the phrase "a Protestant clergy" as signifying the Church of England clergy. It was the beginning of a long and bitter ecclesiastical and political battle, which was settled in 1854, when the Liberal-Conservative Government passed a measure for secularization of the Clergy Reserves.

The attempt to apply the whole set of Old England institutions to the New Land had come to nothing. It was a failure which was not without tragedy. Great men, among others Dr. John Strachan, 1778-1867, the Archdeacon of the Church of England of York (Toronto), had untiringly devoted themselves to this cause. It was not simply a struggle for Anglican supremacy, but a conflict which resulted from the conviction that Church Establishment was the only possible way to build up a truly Christian society in the new homeland.

These examples, taken from history, should make us very careful as we are called to apply our Calvinistic tradition to a, for us, new pattern of society. It cannot be denied that the different Reformed Churches with a Dutch background as we do have them in Canada, are, to a large extent, copies of their sister churches in the old Fatherland.

Our attitude towards the social and political structure of the Dominion is predominantly critical, which deters the bulk of our people from taking responsibilities in public life.

Rev. T. C. Van Kooten wrote, "A living culture is always in a state of becoming. It is not a fixed quantity. There is a place for every newcomer to make his contribution, but all of these individual brooks enter the main-stream. And though there be many brooks emptying into the stream, the river keeps on 'rolling along.' The brooks never make a river of their own. The general culture of the country does prevail, even though many make contributions."

As a group of Dutch Calvinists, we entered Canadian history at a relatively late stage; as a group it is only a very small brook which empties into a broad stream. To make a real contribution our first concern should be to acquaint ourselves as much as possible with the stream, i.e. with the history, the politics and the social life of the New Country. On the one hand there is the danger of losing our identity, but on the other hand that of identifying a certain practice in the old country with an abiding principle — the danger of transplantation.

(To be continued.)

For an interesting article on the recently opened Metro Subway system in Montreal, see page 10.

CANDID COMMENTS

"On the State of the Nation"

by ROBERT N. THOMPSON, M.P.

Whether we like to admit it or not, the economy of this nation is in trouble — trouble that very easily could tip us into a financial crisis of major proportions.

The cost of living rose 4% during 1966 and is forecast to go still righer in 1967. Home constructions lag 22% behind demand. Strikes in essential areas of public service threaten to upset the balance of the economy. Tight money is throttling industrial and commercial growth. Taxes are escalating as government expenditures have increased by 20% in one year. Interest rates and debts are at an all time high and apparently will go still higher. Government debt at all levels is spiralling upward. In fact, the total debt in Canada — private and government — is dangerously close to the total assets of the nation. In other words, by sound business practices after 20 years of unprecedented productivity, the country verges on bankruptcy.

You say it is impossible. Well, I am far from being an alarmist; that is until I read the facts. I am even more concerned about the amount of the earnings of Canadians taken back by the government. In 1965 the earnings of Canadians — the national income — was just under 39 billion dollars. Total government expenditures stood at 19 billion dollars — just under 50% of all we earned. In 1966 the national income was about 42 billion dollars and government expenditures increased twice as rapidly and hit a figure in the order of more than 22 billion dollars — in excess of 50% of our national income. What does this mean? It means just this, that out of the total earnings of Canadians, governments at the three levels — municipal, provincial and federal — by various means, collected more than half of it.

Let us remind ourselves of the fact that governments have no secret source of revenue. The only source of government income is the taxpayer's pocket — the taxpayer who is also the consumer.

It is said that there is inflation in Canada. There is no inflation of money. We are short of money. There is, however, inflation of prices — the cost of living — through high usury, high taxes and big and bigger government.

What is the answer? *First*, there must be a halt in the increase of government expenditures and a corresponding halt to tax increases. *Secondly*, areas of priorities in welfare, education costs and capital development must be established. *Thirdly*, restrictive and unequitable taxes and laws regarding business and resources development must be eliminated with greater allowance for initiative, thrift and enterprise. Likewise, monopolistic cartels and unfair trade practices must be strictly controlled. *Fourthly*, national income must be equalized with the market value of the total national production of consumer goods and services. The debt building policies of governments and commerce are not only wrong, they are and will continue to the point of national and personal bankruptcy. It was already evident that this would happen in 1966. Tight money and higher taxes are not the answer. There must be a financial and monetary policy which will keep an adequate supply of money and credit in the economy to purchase what the economy does produce. Debt cannot and never will be the basis of true prosperity and maximum productivity. *Fifthly*, the reforms to the Bank Act must not permit an increase in interest rates. On the other hand, the Bank of Canada can be effectively used to supply an adequate amount of money and credit sufficient to balance with the value of production plus provisions for public capital development at minimal cost.

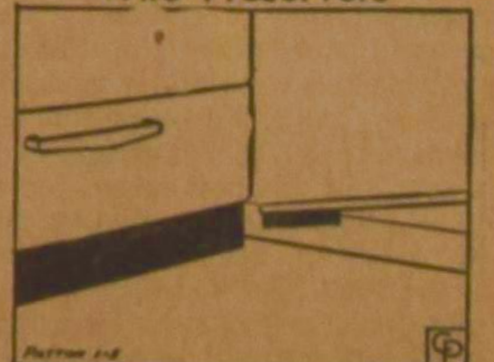
It is neither just nor right that a one million dollar school or hospital should eventually cost the Canadian taxpayer two million dollars. Canada, in this technical age, needs a "Consumer Economy".

The Bank of Canada is responsible to the Minister of Finance for monetary policy. I suggest to him that our debt system can be abolished if our credit — Canada's credit — which is the nation's monetary supply, is issued as a clear asset to the state so that money will be spent into existence, not lent into existence. I say it can and must be done simply because we can't continue as we are now.

In 1935 Prime Minister MacKenzie King said: "Once a nation (meaning the government) parts with the control of its currency and credit, it matters not who makes the nation's laws. Usury, once in control, will wreck the nation. Until the control of currency and credit is restored to government and recognized as its most conspicuous and sacred responsibility, all talk of the sovereignty of parliament and democracy is idle and futile." The former prime minister's statement was true in 1935 and it is just as true in 1967.

There is very little argument about the fact that this nation's economy is in trouble. We must be bold and face the fact that a financial system that seemed to adequately fill the needs of Canadians years ago is now woefully lacking. Just as many farmers years ago were reluctant to part with their horses as the means of plowing their fields, Canadians may be reluctant to put archaic financial policies out to pasture. I should hate to think that Canadians, who have rushed to keep abreast of the latest technological developments in science and industry, would fail to pursue sound economic policies which are in step with the times.

Wife Preservers

An automotive snow brush is ideal for cleaning out narrow, slot-like spaces between appliances and walls. Use underneath, too.

Servants to Immigrants

by Rev. JOHN GRITTER

14

Strictly speaking this was not a correct designation for ministers sent by the Christian Reformed Church into Canada to live there and minister to our immigrants. They were not missionaries in the accepted sense of those who were sent out to bring the Gospel to people who as yet did not know it. They were not workers in the home country but in a foreign land. But, as explained before, they were to do in Canada what in the United States was done by home missionaries, that is, gather and organize scattered Christians of the Reformed Faith, so they were called home missionaries.

They had received no special training for this particular task. It was believed that with their knowledge of the Dutch language and their personal characteristics and experience they would be able to do this work. Moreover, the situation was somewhat urgent: a few immigrants had come in 1946, two shiploads in 1947, and many more were expected in 1948 and later. So these men were called and on short order plunged into the work.

The first two arrived in Ontario at about the same time, early in 1948.

Rev. A. Persenaire settled in St. Catharines, in the heart of the Niagara Peninsula, between Hamilton and the Niagara Falls. In that vicinity he labored sixteen years, first as a home missionary, later as a pastor of organized congregations. Many of the churches there owe their origin to his wise and diligent leadership.

Rev. C. Spoelhof took up residence in Kitchener, northwest from Hamilton,and from there reached out to Stratford. Listowel, Woodstock, and other surrounding places. His territory at first did not attract as many immigrants as had been hoped but he worked with devotion for fourteen years and saw many groups develop into churches.

Somewhat later in the year Rev. G. André began twelve years of earnest labor spread out in the providence of God over several localities: beginning in Picton in 1948 he was called to labor also in Port Credit, southwest of Toronto, in Montreal, Quebec; Barrie, Ontario; and Halifax, Nova Scotia, until his retirement in 1960, — a widespread, arduous, blessed ministry.

In the summer of 1948 Rev. R. J. Bos came to Owen Sound, reaching down from there to Clinton, Exeter and many other places south and east. Later he laid the foundations for churches in and around Toronto, as well as in the Maritimes. After eleven years of effective labor he left for Willmar, Minnesota.

In November, 1948 the writer of these lines took up residence in Aylmer, thirty miles southeast of London, to reach as far as Simcoe, west almost to Chatham, and close to Sarnia, north to London and surrounding places, for five years as a home missionary and four years as pastor of the London Church.

Home Missionaries

Also in 1948, Rev. J. Rubingh took up his work in Renfrew and Pembroke, northwest of Ottawa, the capital of the country, followed by some time spent at Middlebury, Vermont, from whence he returned to strengthen the church at Stratford, Ontario.

Rev. S. G. Brondsema, experienced in home mission work in the United States, helped briefly to strengthen the work in Toronto and Barrie from 1949 until his retirement in 1952.

Rev. H. Moes from 1949 to 1957 laid the foundations for the churches of Oshawa, Bowmanville, Peterborough, Lindsay and so many more, a very busy and fruitful field. After that he labored for three more years as home missionary in British Columbia.

A former misisonary to China, Rev. A. H. Smit, having to leave China because of conditions there, in 1950 came to Brockville, Canada, working the territory north and east toward Ottawa, until his retirement in 1957.

And Rev. John Vander Meer was willing to leave his church at Holland Marsh to minister to groups at New Liskeard and Cochrane, the latter some five hundred miles or more north of Toronto, where he worked for four years followed by service at Barrie and Essex.

This means that in Ontario as many as ten home missionaries ministered to our immigrants.

In the West it was entirely natural that our veteran there, Rev. P. J. Hoekstra, being the pastor of our Nobleford Church, right in the heart of Southern Alberta, should be asked to devote his labors to the new immigrants. He began this in 1949 and served many groups until his retirement in 1962.

In Northern Alberta Rev. P. De Koekkoek was serving the Edmonton church as pastor. His call to immigrant work too was a natural one. He labored in this work with zeal from 1949 until he accepted the Zilla Church in 1956.

In 1950 Rev. J. Hanenburg moved to Edmonton to labor from there in Central Alberta and for nine years to visit scattered groups northwest, traveling by car or train, away from home at times weeks on end, a rugged assignment but also a blessed opportunity for service.

For Rocky Mountain House and other surrounding places in Alberta Rev. G. Van Laar was willing to come in 1950; later he devoted his attention to our people in British Columbia until he took over the Zilla Church.

Another who served a number of fields was Rev. Menzo Dornbush who beginning in 1950 served in Western Manitoba, held pastorates in Taber, Alberta, and Brandon, Manitoba, after that he was home missionary in the Maritimes, the only one in this list who is still serving in that capacity.

Pastor J. Betten between pastorates in the United States and Bloomfield, Ontario, devoted three years to home mission work in Southwest British Columbia.

Likewise Pastor G. H. Rientjes gave three years to the work on Vancouver Island, a very busy, exhausting field of labor, but a work which greatly needed to be done.

Pastor A. Disselkoen, already in the field as pastor of our Winnipeg Church, in 1953 took up home mission work in the territory around it reaching east into the western part of Ontario, until his retirement in 1959.

The coming of Rev. H. Moes to British Columbia was already mentioned; Rev. D. C. Bouma worked for three years in the former territory of Rev. J. Hanenburg, west of Edmonton; while Rev. J. Roorda devoted two years of his life to the work in Vernon, British Columbia.

This means that from 1949 until now some twenty men served as home missionaries in Canada, of whom one is still serving.

And we must not forget the work of the missionaries-at-large, H. J. Baker, J. M. Van de Kieft and D. Van Halsema who assisted and filled in in many places, and the Secretary of Home Missions, Rev. H. Blystra and the efficient treasurer, Mr. Walter Hofstra. If any were overlooked that is, of course, unintentional.

The twenty home missionaries altogether gave some 150 years of labor to this work. I once heard Rev. Blystra say that each home missionary on the average cost $10,000 a year. Money is not the most important but it does have a proper place in our thinking. $1,500,000 for home mission work is a lot of money but I believe that in general we are satisfied that it was well spent: the spiritual benefits resulting from it cannot be estimated in dollars and cents.

This material angle also reminds us of the grace of God whereby our people offered willingly to support this great work. Offerings were not hard to secure. Often individuals made contributions in the form of money or clothing. Without the ready backing of our people the work could not have been done.

Much support to our work was given by pastors of already existing churches. Such places as Hamilton, Chatham, Winnipeg, Vancouver and others were centrally located, were clearing houses for many of our people; the pastors there did much to help along.

The fieldmen of whom we spoke in a former chapter were a great help to us. Personally I often felt that without them I just could not have gotten around to all that had to be done.

We do not forget our faithful wives who served nobly at the home base, often had an active share in helping people, willingly accepted inconveniences, not to say sacrifices, gave moral and spiritual support which was needed.

Above all we thank our God Who permitted us in this manner to assist His children and to build His Church in Canada.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

THE NOVEMBER LADDER

Names	Problems Points				Subs-Total	Previous Total	TOTAL
	228	229	230	231	12		
	4	2	4	2			
M. DeJong (III), Stirling, Ont.	4	2	4	2	12	64	76
H. Rombach, Toronto, Ont.	4	2	1	2	9	62	71
A. Guillaume (V), Edmonton, Alta.	4	2	4	2	12	48	60
J. Kloosterman, Peterborough, Ont.	4	2	0	0	6	43	49
E. H. Langendoen (I), St. Catharines, Ont.	4	2	—	2	8	38	46
A. Renema, Duncan, B.C.	—	—	—	2	2	43	45
W. F. Stokdyk (II), Old Barns, N.S.	—	2	—	2	4	37	41
R. Bouma (II), Belleville, Ont.	4	2	—	2	8	33	41
S. Boonstra, Willowdale, Ont.	—	2	—	2	4	34	38
H. Langendoen, Toronto, Ont.	—	2	—	0	2	35	37
T. P. Palmer (I), Gr. Rapids, Mich.,	—	2	—	2	4	29	33
H. Amsinga (II), Hay, Ont.	4	2	4	2	12	19	31
W. Triemstra (I), Ottawa, Ont.	0	0	0	1	1	28	29
T. VanHardeveld, Calgary, Alta.	0	0	0	1	1	14	15
J. Hengeveld (II), Woodville, Ont.	—	0	—	—	0	4	4
Rev. G. Corvers, Luvern, Minn.	1	0	—	—	1	New! Welcome!	1

REMARKS

What could be foreseen is a fact now: this ladder is without a winner, but we welcome a newcomer. We are glad that now even the clergy is represented in our contest. We notice that the climb is not easier for ministers than for laymen. I wish you to reach the top, Sir.

J. Hengeveld seems to have come from nowhere in this list, but due to a mistake last month, his result was missing in the October ladder, when he started his climb for the third time.

The prospect for the December ladder is: again no winner, but hopefully a few more newcomers ....

Well, let's go men, up to the summit!

NIAGARA & DISTRICT CHRISTIAN HOCKEY LEAGUE

Games to and including January 12, 1967

	G	W	L	T	F	A	Pts.
St. Satharines	12	9	2	1	57	27	19
Hamilton	14	9	5	0	53	27	18
Brantford	13	6	6	1	37	39	13
Beamsville	12	0	12	0	18	71	0

Top Scorers in the League

1.	John Bergsma, St. Catharines	37
2.	John Ludwig, Hamilton	22
3.	Bill Schilthuis, Hamilton	16
4.	Frank Buwalda, Hamilton	16
5.	Kees Oosterloo, Brantford	15
6.	Jerry Teeuwsen, St. Catharines	14

Montreal's Marvelous Metro

by Leo MacGillivray

Montreal has its new *Métro* subway system, debated for 50 years, built in less than five.

It has 16 miles of underground railway and now that Montrealers have had a taste of it, they want more. And the city intends to build it.

The new service was opened October 14, 1966, and it was an immediate success. The people like the trains, their comfort and speed. They like the rubber tires and lack of noise. They like the 26 stations, each individualy styled by a different architect. They like the ease of access to the trains, the broad platforms, the convenient escalators. And they like being able to get from midtown to the outskirts in less than 20 minutes — in rush hour.

There, in a nutshell, is the immediate impact of the new subway on the Canadian metropolis.

How it came about is a longer story. The idea of an underground transportation system began around 1910 when the Montreal metropolitan area had a population of less than half-a-million and there were 4,700 motorcars on the streets. As the population increased — it more than quadrupled in 50 years — and the number of motor vehicles soared, the talk went on. In 1953, the results of a feasibility study were announced by the municipal transit authority but it was in 1960 that the subway became a fair project.

By 1960, the population of Greater Montreal exceeded two million and there were some half-a-million motor vehicles clogging the streets.

Intensive engineering studies were launched at once. Within 12 months, the plans were completed and on November 3, 1961, City Council voted $132,090,000 for the construction and operation of two lines. Groundbreaking took place May 23, 1962, and the burrowing began.

A little more than a year later, the city decided it would have to extend its original lines and construct still another one. Montreal had been awarded the 1967 International and Universal Exhibition and the site selected was *Ile Sainte-Hélène*, a second island to be created, *Ile Notre-Dame;* and a strip of land jutting into the St. Lawrence River from Montreal. The third subway line was ordered to provide an additional link between Montreal and *Ile Sainte-Hélène* and between that island and the south shore city of Longueuil.

By April, 1966, the two original lines had been completely tunneled and concrete had been applied to 80 per cent of the interior of the tubes, while the three-mile tunnel under the St. Lawrence was nearly through and partly concreted. When the two lines were opened in October, all that remained was completion of six of the stations, including those on *Ile Sainte-Hélène* and in Longueuil. Complete service would be in effect by early 1967.

Montrealers, accustomed to waiting in winter for buses delayed by slippery streets or stalled cars, now are enjoying the speed and comfort of trains operating below ground level, and running at two- to three-minute intervals The passengers await their trains on spacious platforms in what many outside officials have proclaimed as among the most beautiful subway stations in the world.

The trains themselves travel on rubber tires, runing on concrete rails, and they are powered by electricity. They purr in and out of the stations smoothly and without jolts. As a train arrives, its doors open automatically and there are enough of them — four to a car — so that no passenger has to move more than a couple of steps to get aboard. When all have boarded, the doors close automatically and the train moves on, accelerating quickly but without jarring the passengers.

There is never any question of a last-minute passenger to get aboard. As soon as a train arrives in a station, safety gates are closed automatically and only those already on the platform can board the train. And the train doesn't move until the platform is cleared. It is usually a matter of seconds.

The new service is being offered along routes that parallel main thoroughfares. Although 70 per cent of the Montreal *Métro* was blasted through rock at depths substantially below ground level, the other 30 per cent was constructed by the open cut and cover method, mainly in the mid-town area, and it was done without seriously hampering the flow of traffic on main thoroughfares.

One *Métro* line runs east and west parallel to and a block north of Ste. Catherine Street, Montreal's principal downtown commercial street. Stations have direct access to some of the department stores and into major commercial and cultural developments. One commercial building is built on land expropriated for the subway line. The land later was made available by the municipal administration for private development.

The other main line has its downtown terminal in a building that links it to the two railway stations — Canadian National and Canadian Pacific — as well as to two major commercial and hotel complexes adjacent to the stations. This line runs beside the financial district, has access to the Stock Exchange Tower and has stations located within a short distance of other key buildings in that area before swinging north to pass under the first line and proceed to the populous residential areas that extend to the north end of the island.

Montreal's proud boast is that it has constructed the subway itself through its Public Works Department, without financial help from superior governments, that it had the rolling stock designed and manufactured in Montreal and that the system is its own in every respect.

The city, however, did establish close links with the Paris *Métro* from which it got the idea of using rubber-tired trains. A technical assistance agreement between the City of Montreal and *la Régie autonome des transports parisiens* was signed early in 1962 and, under it, Montreal benefitted from French know-how and technical counsel. France's contributions included both engineering assistance and the automatic fare collection equipment being used in Montreal *Métro* stations, a speedy method of handling passengers that was perfected by *lo Société de construction d'appareils mécaniques de précision*. And, of course, Montreal adopted the Parisian name for its subway system, caling it *Métro* — short for *Métropolitain*, an underground rapid transit electric railway serving a large city.

Montreal has built and equipped its subway at a cost of $213,700,000, including $152,000,000 for the three tunnels and 26 stations with all installations, and $61,700,000 fro rolling stock.

This cost has been described as a "bargain" by competent outside engineers who have pointed out that at the general rate of $12,000,000 per tunnel mile, Montreal's tunnels alone would have cost $192,000,000.

Actual cost of Montreal's 16 miles of tunnel, including the foundations of the stations, was $63,000,000. Two main factors account for this "bargain": Montreal built one single two-way tunnel instead of the customary double-barreled tunnels used elsewhere, and few difficulties were encountered in tunneling through rock for 70 per cent of the system. Even the cost of that 30 per cent where cut and cover was necessary was kept down to no more than $4,250,000 a tunnel mile.

The tunnels are a uniform 23 feet and a few inches in width and rise to a height of 16 feet in the middle of the curved ceiling. They are widened to 44 feet for a distance of 500 feet at each station. Their depth in relation to ground level ranges generally from 20 to 80 feet in Montreal itself, although the section under the St. Lawrence River goes down to a depth of 120 feet.

The speed with which the tunnels were constructed was due to the awarding of twenty contract for as many sections which enabled contractors to work concurrently on their various segments. On an average, the contractors blasted their way through the rock at a rate of 35 feet a day. The blasting itself was conducted so that buildings above the tunnel were unaffected by vibrations.

Speed also was a factor in the manufacture of the *Métro* trains. Designed by a Montreal industrial designer, the trains were manufactured by Canadian Vickers under a contract awarded August 6, 1963. The first trains were delivered August 24, 1965, and the contract was fulfilled with the delivery of all 369 cars in 1966.

The *Métro* has 41 nine-car trains, the usual train used during rush hours. The cars have 40 seats and standing room for another 120 passengers.

The capacity of a nine-car train is 1,440 passengers and, with trains operating every ninety seconds in each direction on each line, the system is capable of moving upwards of 120,000 passengers on hour.

(Leo MacGillivray is features editor of The Gazette.)

President Johnson's STATE-OF-THE-UNION SPEECH

Zoals gebruikelijk heeft de president van de V.S. bij het begin van de opening van het parlement een rede uitgesproken. Gezien de moeilijke problemen waarmee Amerika worstelt, zoals de oorlog in Vietnam, de economische situatie, het ongenoegen over de 'Great Society', de 'civil rights', de toename van de misdaad, zag men de rede van president Johnson met een zekere spanning tegemoet. Temeer daar hij in het komende jaar rekening moet houden met de oppositiepartij, die in ledental is toegenomen, terwijl de ontevredenheid onder zijn partijgenoten niet over het hoofd mag worden gezien.

President Johnson heeft het daarom waarschijnlijk verstandig geacht een niet te optimistisch geluid te laten horen. Wat de oorlog in Vietnam betreft heeft hij, evenals Winston Churchill bij het begin van de tweede wereldoorlog, op de realiteit van de Vietnamese oorlog gewezen en de verwachting uitgesproken dat de vooruitzichten op een spoedige vrede niet te rooskleurig zijn. De president bleek echter niet van plan te zijn om een vrede te sluiten die nadelige gevolgen zou hebben voor Zuid-Vietnam; een opmerking waarmee de Republikeinen waren ingenomen.

Dit betekent natuurlijk dat een groot deel van de belasting voor de oorlogsuitgaven zal moeten worden besteed. Aangezien de 'Great Society' eveneens een grote hap uit de staatskas neemt, stelde president Johnson een verhoging van 6% op de inkomstenbelasting voor. De parlementsleden begroetten dit voorstel allesbehalve met applaus! De mening van de economen is verdeeld.

De econoom Paul A. Samuelson van het Massachusetts Institute of Technology voelt weinig voor een belastingverhoging. Hij vreest dat hierdoor de werkloosheid zal toenemen en de handel schade zal lijden. De econoom Walter W. Heller van de universiteit te Minnesota acht een belastingverhoging noodzakelijk, ook al geeft hij toe dat dit tijdelijk meer werkloosheid en minder bedrijvigheid in de handel zal teweegbrengen.

Wanneer men echter het programma van de 'Great Society' wil voortzetten, terwijl de oorlog in Vietnam zal voortduren, dan zal er meer geld in de staatskas moeten komen.

President Johnson heeft in zijn rede onomwonden gezegd dat het plan van de Great Society ondanks de oorlog in Vietnam niet van de agenda zal worden geschrapt. Hij zal echter wel rekening houden met de kritiek op het 'Great Society'-beleid.

In zijn rede werd eveneens vermeld, dat de regering krachtig tegen de misdaad zal optreden. Beide partijen stemden hiermee van harte in.

Het ziet er nu naar uit dat men in Amerika, evenals in Canada, in 1967 enkele stakingen kan verwachten. Men had gehoopt, zoals de president eerder in enkele toespraken had beloofd, dat Mr. Johnson maatregelen zou aankondigen om de stakingen te beperken. In de openingsrede van het parlement werd hierover in het geheel niet gerept. Leden van beide partijen waren over dit stilzwijgen nogal ontstemd, daar men zeker niet weer verlangt naar een soortgelijke staking als die van de luchtvaartmaatschappijen in augustus.

President Johnson schijnt er momenteel niet veel belang bij te hebben om dit punt in zijn politieke programma op te nemen. De vakverenigingen zijn de Democratische Partij de laatste tijd niet al te vriendelijk gezind. Dit hebben zij bij de verkiezingen ook duidelijk laten merken. Toch is de president ervan overtuigd, dat middelen moeten worden gezocht om de verhouding van werkgevers en werknemers te verbeteren. De vraag is nu: op welke manier.

President Johnson heeft in zijn rede voorgesteld om de beide departementen van Handel en Arbeid te verenigen tot één department, dat onder de naam van "Department of Business and Labor" zal functioneren. Op zichzelf genomen is het idee goed. In de toekomst zal de samenwerking tussen 'mannagement' en 'labour' moeten toenemen, wil men de maatschappij een dienst bewijzen. Het zal echter geen eenvoudige zaak zijn om beide partijen onder één dak te huisvesten om dagelijks samen te werken bij het oplossen van de maatschappelijke problemen. Wil men echter een oplossing zoeken voor de onplezierige toestanden zoals deze momenteel bestaan op het gebied van de verhouding van werkgever en werknemer, dan zal men het inderdaad in deze richting moeten zoeken.

De kapitein van het schip van staat heeft zijn orders bekendgemaakt. Nu maar afwachten of deze orders worden opgevolgd en toezien hoe zij zullen worden verwezenlijkt.

Een vraaggesprek omtrent de geschiedenis, huidige ontwikkeling en toekomst van de Christian Labour Association of Canada

②

De huidige ontwikkeling van de CLAC

Kunt u iets vertellen omtrent de konsekwenties die rechter McRuer's historische beslissing had voor de ontwikkeling van de C.L.A.C.?

Inderdaad, de gevolgen waren van vèrstrekkende betekenis. De Labour Board in Ontario moest wel certification verlenen aan de C.L.A.C. en dit resulteerde in een snelle groei van het aantal z.g. "trade-locals", die allen op hun beurt erkend werden. Binnen een jaar werd ook door de Alberta en British Columbia labour boards certification verleend aan trade-locals die bij de C.L.A.C. waren aangesloten. Dit had op zijn beurt weer tot gevolg dat Mr. H. Antonides werd uitgezonden naar Vancouver om van daaruit leiding te geven aan de C.L.A.C.'s ontwikkeling in "the West".

Waarom was de uitspraak van rechter McRuer van zulk een historische betekenis?

Ten eerste omdat in zijn uitspraak het bestaansrecht der Christelijke organisatie erkend werd, een recht dat voorheen hardnekkig werd ontkend door de Labour Board. Als zodanig was dit een overwinning voor de vrijheid, de vrijheid namelijk om zich als Christenen te verenigen, ook al is deze vrijheid nog lang niet volledig verwezenlijkt.

In de tweede plaats was deze uitspraak zo belangrijk omdat hiermee in beginsel de neutraliteitsidee werd doorbroken. Voorheen werden de niet-Christelijke unions als normaal en neutraal beschouwd; de C.L.A.C. die zich op de Bijbel baseert, zou dan iets abnormaals, iets aparts vertegenwoordigen. In Mr. McRuer's uitspraak werd met deze mythe in beginsel afgerekend.

Wat zijn de hoogtepunten in het werk van de C.L.A.C.?

De z.g. "National Conventions", d.w.z. de jaarlijkse ledenvergaderingen. Deze vergaderingen hebben ieder jaar weer het karakter van een "rally". De opkomst wordt steeds groter, zodat we telkens naar ruimer vergaderzalen moeten zoeken. Wat ons steeds weer het meest treft is de geest van geloofsenthousiasme op de Conventions.

Publiceert u de redevoeringen die op de Conventions worden gehouden?

Inderdaad. Deze redevoeringen worden in brochurevorm uitgegeven en op grote schaal verspreid. Niet alleen onder de leden, maar vooral ook onder z.g. buitenstaanders.

Wat doet de C.L.A.C. aan z.g. public relations?

Enorm veel. Naast het eigenlijke vakbewegingswerk beschouwen wij het voortdurend contact met buitenstaanders als het belangrijkste werk van de organisatie. Die buitenstaanders zijn niet persé andersdenkenden. Bijna dagelijks komen wij in aanraking met allerlei mensen, die hun belangstelling tonen voor een Christelijke aanpak van de sociaal-economische problematiek. En dit contakt is een direkt gevolg van ons pogen om het werk van de C.L.A.C. bekendheid te geven. Dat gebeurt door radio-programma's, brochures, pamfletten en vooral ons orgaan The Guide, dat, naast onze geregelde abonnees, maandelijks aan meer dan 2000 leidende figuren op allerlei levensterrein verzonden wordt.

Wat beschouwt u als de belangrijkste taak van de Christelijke vakbeweging?

Het verstaanbaar maken van de bijbelse boodschap met betrekking tot de arbeid en de arbeidsverhoudingen. En dat is niet eenvoudig vandaag aan de dag, ook al spreek je volmaakt Engels. Wanneer we mensen in een bepaald bedrijf trachten te winnen voor de zaak van de C.L.A.C. dan gaat het er eerst om hen duidelijk te maken dat niet het broodvraagstuk op de voorgrond staat, hoe belangrijk dat overigens ook is. De vraag is dan: Wordt onze visie op de arbeid, op ons dagelijks brood, op recht, op plicht, op onze houding tegenover werkgever en medewerknemers bepaald door wat de Bijbel daarover zegt, of wordt die visie bepaald door Jim Hoffa en Walter Reuther. Het is ontzettend jammer dat er zoveel Christenen zijn, (Gereformeerde Christenen incluis) die zich totaal onbewust zijn van hun roeping om individueel, en gezamenlijk te leven en te werken vanuit het Christelijk perspectief dat God ons geeft in Zijn Woord.

Ziet u een tegenstelling tussen het werk van de Christelijke organisatie en b.v. het werk van evangelisatie?

Nee, die tegenstelling bestaat niet. Evangeliseren is het brengen van het Evangelie aan hen die het niet kennen. En wat is het Evangelie? Toch niets anders dan de blijde boodschap dat Jezus Christus ons leven redt van het verderf der zonde, zodat de zondige mens weer recht mag staan tegenover God? Christus heeft ook onze arbeid en ons arbeidsleven gered van dat verderf. Hem daar te dienen met een dankbaar hart is een deel (een belangrijk deel zelfs) van onze dagelijkse bekering. Het is mij dan ook een volkomen raadsel hoe sommigen een tegenstelling kunnen construeren tussen de Christelijke organisatie (een vrucht van bekering) en evangelisatie (de oproep tot bekering).

Onderhoudt de C.L.A.C. ook betrekkingen met de Christelijke vakbeweging in het buitenland?

Jazeker, we hebben geregeld contact met het C.N.V. in Nederland, met de C.L.A. - U.S. en met de Protestants-Christelijke Arbeiders Internationale. Van deze laatste organisatie is de C.L.A.C. lid.

Indonesische gevangenen horen Kerstevangelie

Alleen al op Midden-Java werd in de weken voor het Kerstfeest aan niet minder dan veertienduizend gevangenen het kerstevangelie gebracht, zo berichtte het zendingscentrum te Baarn. Ook de christelijke kerk in Indonesië heeft de mogelijkheid om allen, die sinds de communistische opstand in een geestelijk vacuum zijn gekomen, te helpen, een nieuw leven te beginnen. Om dit te kunnen bereiken heeft men allerlei teams samengesteld, waarbij ook het leken-element in ruime mate is ingeschakeld. Dit vergt een enorme organisatie en veel voorbereidingen.

ONTARIO

PROVINCE OF OPPORTUNITY

Government Information

Van het Department of Labour

ARBEIDSWETGEVING IN ONTARIO VAN BELANG VOOR VROUWELIJKE ARBEIDSKRACHTEN

Lonen: Het minimum arbeidsloon in Ontario bedraagt $1.00 per uur; het is van toepassing op mannen zowel als vrouwen. Er zijn echter verschillende omstandigheden, waarin het minimum-loon minder dan $1.00 per uur zou kunnen bedragen. Werknemers die menen, dat zij minder ontvangen dan het gegarandeerd wettelijk minimum, of dat zij gedurende hun trainingsperiode geen betaling ontvangen, of dat zij geen betaling ontvangen voor verrichte werkzaamheden, dienen zich in verbinding te stellen met de Labour Standards Branch van dit Departement.

De werkgever is verplicht om aan de werknemer een schriftelijk overzicht te geven van verdiensten zowel als van aftrekposten.

Gelijk Loon: Een vrouw, die redenen meent te hebben om aan te nemen dat zij minder betaald krijgt dan een man, die voor hetzelfde bedrijf dezelfde werkzaamheden verricht, dient een klacht in te dienen bij de Ontario Human Rights Commission volgens de bepalingen in de Ontario Human Rights Code.

Werkuren: De maximum werkweek in Ontario beloopt 48 uren voor mannen zowel als voor vrouwen. Bovendien verbiedt de wet, dat vrouwen en minderjarigen worden tewerk gesteld tussen 12 uur middernacht en 6 uur 's ochtends.

Onderbreking werktijden: De wet eist, dat alle werknemers, mannen zowel als vrouwen, gelegenheid krijgen hun werk te onderbreken als etenstijd, na iedere periode van vijf werkuren.

the Hon. John Robarts
Prime Minister of Ontario

Mevr. Johnson plantte eind november een aantal Nederlandse tulpen in Washington. Zij wil o.a. hiermee Washington net zo aantrekkelijk maken als de Europese hoofdsteden en Ottawa. Naast haar de Nederlandse ambassadeur in Amerika, de heer W. A. Schuurman.

ZUID-AMERIKA

Een vulkaan die op uitbarsten staat

4

Landbouw, Handel en Industrie

Een huishouding zonder huishoudgeld is een onmogelijkheid. Deze regel geldt eveneens voor de staatshuishouding van de Zuidamerikaanse landen. Wanneer men de eindjes niet aan elkaar kan knopen, dan wordt er armoede geleden, de industrie komt niet vooruit, men moet zich op de boerderij behelpen met eigengemaakte werktuigen. Men wordt moedeloos en zoekt vertier om de narigheid te ontlopen. Langzamerhand zakt men steeds verder in het moeras weg. Zullen de economische moeilijkheden de Zuidamerikaanse landen op de duur over het hoofd groeien?

ECONOMISCH BELEID

Vele economen in Zuid-Amerika vrezen het kapitalisme. Van het Amerikaanse stelsel moeten zij niets hebben. 'Free enterprise' keren zij de rug toe. Zij hebben het allang bekeken, zo zeggen ze. Enkele groot-industriëlen slokken alles op en graaien steeds naar meer. De gewone man ziet er nagenoeg niets van. Nu is deze redenering enigszins te begrijpen, want Amerikaanse bedrijven hebben heel wat geld in Zuid-Amerika geïnvesteerd, en nu denken vele Zuid-Amerikanen dat de Noord-Amerikanen in hun eigen land ook alles zo maar kunnen opslokken en de arbeider voor een prikje kunnen laten werken. Zo is het gelukkig niet, maar de verhalen uit de 19e eeuw zijn de Zuid-Amerikanen nog niet vergeten.

Daar komt bij dat de aristocratische minderheid het graag met deze buitenlanders aanpapt. Daar kunnen ze tenminste zaken mee doen. Zij staan dan ook niet vijandig tegenover het kapitalisme dat hun immers behoorlijke winst oplevert. Bovendien strookt hún 19e-eeuwse kapitalisme niet met de democratie, zoals de intellectuelen die wensen. Wij hebben in ons vorig artikel reeds iets over deze intellectuelen gezegd. Ze zijn meestal vooruitstrevend. Sommigen van hen staan niet afwijzend tegenover het 'salon-communisme', dat sociale hervormingen propageert zonder de arbeider toe te staan op een revolutionaire wijze naar de macht te grijpen. Vandaar dat deze economen sympathiek tegenover het collectieve stelsel staan. Men moet elkaar helpen in de maatschappij. Door eendracht sterk! Wanneer men echter op Rusland, het Duitsland van Hitler en het Italië van Mussolini wijst dan zegt men: hun ideeën waren wel goed, maar hun 'planning' deugde niet. Want hiervan is men overtuigd: er moet een plan worden opgesteld. De regering moet er zorg voor dragen dat dit plan wordt uitgevoerd. Ook in de economie wordt meermalen de nadruk gelegd op een centraal beleid, evenals wij dat hebben gezien in de regeringsvorm bij vele van deze landen.

Hiermee is niet gezegd dat alle economen hetzelfde economische beleid voorstaan. De rooms-katholieke economen b.v. staan wat meer gereserveerd tegenover sommige van deze ideeën, aangezien zij de communistische leer afwijzen. Zij willen een geleide economie, waarbij de regering een oogje in het zeil houdt en allerlei projecten stimuleert. Wij zullen later nog ingaan op de rooms-katholieke bijdrage tot de ontwikkeling van Zuid-Amerika wanneer wij over Chili gaan schrijven.

Inderdaad, het is geen eenvoudige zaak om de Zuidamerikaanse landen economisch stevig op de benen te zetten. Dit kan alleen met vereende krachten geschieden. Heel wat problemen zullen moeten worden opgelost en barricaden worden opgeruimd voordat de economie in deze landen er goed bijstaat.

DE LANDBOUW

Wanneer men aan onze lezers de vraag zou voorleggen, wat moet er volgens U het eerst gebeuren op het gebied van de landbouw, dan zullen velen ongetwijfeld antwoorden: "Men moet eerst gedeelten van het land van de herenboeren opkopen om deze aan de arme boerenarbeiders te geven, zodat zij zelf een boerderijtje kunnen beginnen." Dit gebeurt dan ook. Heel wat financiële steun van Amerika wordt gebruikt voor het opkopen van land. Toch is hiermee het probleem nog niet altijd opgelost.

Er komt voor deze ex-boerenarbeiders nog wat meer kijken. Misschien kan hij nu voor zichzelf zorgen, zonder van de herenboer afhankelijk te zijn, maar hij heeft ook middelen nodig om het land te bewerken. Wil hij vooruit komen, dan moeten dit moderne werktuigen zijn. Hij heeft het geld hiervoor niet. Bovendien, hoe moet hij zijn waar naar de markt in de steden vervoeren. Hij beschikt meteen niet over een vrachtauto. Het gevolg is dan ook, dat in sommige streken de stedelingen er onder lijden. Er wordt niet voldoende verbouwd. Op de grote boerderijen, de latifundi, werd voldoende verbouwd en ook voordeliger, waarvan een groot deel aan de steden werd verkocht. Nu begrijpen we ook waarom vele economen voorstander zijn van het collectieve stelsel. De boeren moeten elkaar helpen om gezamenlijk vooruit te komen. Om even een uitstapje te maken: het is heel begrijpelijk dat sommige zendingsverenigingen of -kerken b.v. een tractor of dorsmachine naar het zendingsveld sturen om de boerenbevolking ook metterdaad te helpen.

Er zijn op het gebied van de landbouw nog meer moeilijkheden. De bevolkingsaanwas is groot. Hoe kunnen al de kinderen een levenstaak op hun vader's boerderijtje vinden. Verhuizen gaat niet gemakkelijk, want de afstanden zijn groot en de vervoersmiddelen schaars, vooral in bergachtige streken. Land is er niet. Soms is het land te droog of valt er te veel regen. Het gevolg is dat de regering op verschillende plaatsen er zorg voor draagt dat boerenarbeiders en hun gezinnen naar andere plaatsen worden overgebracht. Vooral naar plaatsen waar men door middel van irrigatie het land vruchtbaar heeft gemaakt.

Vele jonge boeren trekken naar de steden om op de fabriek te gaan werken. Dit kan een gezonde sociale ontwikkeling zijn, wanneer de boeren door middel van hun machines met minder krachten het werk kunnen verrichten en meer verdienen, zodat zij als gevolg meer uitgeven voor kleren en andere luxe, wat de fabrieken werk verschaft. In vele gevallen verlaten de kinderen echter het ouderlijk huis om het in de steden eens te proberen. Het lukt hen niet altijd om daar werk te vinden, zodat zij in de achterbuurten in grote armoede moeten leven.

Door de hulp van de wereldbank en de diverse nationale banken, en allerlei economische organisaties worden de mogelijkheden geschapen om verbeteringen aan te brengen. Irrigatie wordt aangelegd, electriciteitscentrales worden gebouwd, tegenwoordig worden er centrales gebouwd om het zeewater bruikbaar te maken. Aangezien vele steden en dorpen in Zuid-Amerika niet te ver van de zee zijn gebouwd, liggen op dit gebied nog vele mogelijkheden.

HANDEL

Er is geen vatbaarheid voor de industrie als er geen handelsmogelijkheden zijn, maar de handel wordt belemmerd wanneer er geen vervoersmiddelen zijn. Aangezien de bevolking voor een groot deel aan de kuststreek woont, wordt er veel gebruik gemaakt van het vervoer per schip. Vooral tussen de eilanden is er een druk scheepsverkeer. De grootte van de schepen laat nogal wat te wensen over, vandaar dat Canada bij de hulpverlening aan deze eilanden enkele schepen heeft gegeven. In het binnenland is het vervoer grotendeels aangewezen op de goederentreinen.

Gegevens van 1961 over het spoorwegnet in geheel Zuid-Amerika brengen aan het licht dat Zuid-Amerika over 1/3 van het wegennet beschikt van de V.S. en Canada samen. De laatste jaren is er vooral in Mexico en Brazilië heel wat mijlen rails aangelegd. Men gaat langzamerhand over van stoom- op diesel-locomotieven. In Chili vindt men zelfs reeds electrische treinen. Toch zijn de treinen vaak in slechte conditie; vuil, oud en tochtig. In de voornaamste Zuidamerikaanse landen behoort het spoorwegnet tot de staat. Men is van plan om in de toekomst een spoorwegnet aan te leggen voor geheel Zuid-Amerika, maar het zal nog heel wat voeten in de aarde hebben, alvorens dit doel is bereikt. Eén moeilijkheid is b.v. dat de spoorwegen verschillende spoorwijdtes gebruiken.

Er worden de laatste jaren trouwens steeds meer wegen aangelegd en het aantal auto's neemt gestadig toe, zodat de spoorwegen zware concurrentie krijgen te verduren. Negen van de 15 spoorwegen in Venezuela zijn gesloten en in vele andere landen staat het er al niet beter voor. Het vliegverkeer neemt daarentegen toe. De afstanden tussen de steden zijn tweemaal zo groot als in de V.S., zodat een vliegtocht heel wat tijd bespaart.

In vele landen heeft men een programma om de wegen te verbeteren en nieuwe wegen aan te leggen. Vooral Brazilië heeft een actief wegendepartement. De wegenbouw ondervindt veel moeilijkheden. In sommige gedeelten van Zuid-Amerika heeft men jaargetijden dat er veel regen valt, zodat men het werk aan de wegen moet staken. Bossen moeten eerst worden omgehakt voordat men verder kan gaan. Tunnels moeten worden geboord. Viaducten moeten worden gebouwd. Menigeen zou niet graag een bustocht willen maken over de wegen die langs steile ravijnen gaan! Men geeft echter het plan niet op om de Pan-American Highway te voltooien. Dit is trouwens ook nodig, want het autoverkeer neemt toe. Van 1948 tot 1961 is het vrachtvervoer in Argentinië en Chili verdubbeld en in Mexico verdriedubbeld. Zodra het onderlinge verkeer in Zuid-Amerika zal toenemen, zullen de sociale omheiningen langzamerhand ook wegvallen. Bovendien komt de uitbreiding van het wegennet de industrie ten goede.

INDUSTRIE

Indien Zuid-Amerika op de wereldmarkt zal willen meedoen, dan moet de industrie aan de eisen van onze tijd worden aangepast. Dat beseffen de Zuid-Amerikanen heel best. Het is echter gemakkelijker gezegd dan gedaan.

Allereerst heeft men geld nodig om fabrieken te bouwen, moeten er electrische centrales worden gebouwd om over goedkope electriciteit te beschikken. Vakmensen zullen moeten worden getraind. Ambachtsscholen zijn hard nodig. De Zuid-Amerikanen zullen het idee uit hun hoofd moeten zetten dat handwerk minderwaardig is. Velen van hen denken dat je pas meneer bent wanneer je werk hebt waar je een wit overhemd bij kunt dragen.

De grootste moeilijkheid is echter de grondstoffen. Men beschikt wel over wat ijzererts, zink, en op sommige plaatsen olie, maar veel grondstoffen moeten worden ingevoerd. Nu behoeft dit op zichzelf nog geen bezwaar te zijn. Japan heeft met dezelfde moeilijkheden te kampen, maar zie eens hoe het zich na de tweede wereldoorlog heeft ontwikkeld.

Toch is het noodzakelijk dat deze landen zich zullen toeleggen op een grotere verscheidenheid van produkten. In vele Zuidamerikaanse landen wordt voornamelijk koffie, bananen en mais verbouwd. Zodra b.v. de koffieprijzen dalen (er is veel concurrentie van de Afrikaanse landen), dan is zo'n land economisch meteen in moeilijkheden. Er zullen dus middelen moeten worden gevonden om deze landen economisch minder kwetsbaar te maken.

Wij willen hiermee onze algemene inleiding op de Zuidamerikaanse landen besluiten. In de komende maanden willen we enkele Zuidamerikaanse landen — Argentinië, Brazilië, Mexico, Cuba en Chili — onder de loupe nemen.

KANTTEKENINGEN BIJ HET BOEK

"Is de gereformeerde wereld veranderd?"

③

Belijden en Beleven

In deze laatste kanttekening willen we een ogenblik stilstaan bij een opmerking respectievelijk van Mr. Meynen en professor Veenhof.

Mr. Meynen maakt aan het slot van zijn gesprek met drs. Puchinger deze opmerking: "En dan nog dit. Wij hebben geleerd als gereformeerden veel te aanvaarden wat vroeger niet kon; sport (zelfs op zondag), toneel en dansen — maar het moet alles zó gebeuren, dat gebed en dankzegging er voor op hun plaats blijven."

Professor Veenhof zegt, sprekend over de belijdenis: "Het verschijnsel van het verslappen van de band aan de confessie is een ernstig verschijnsel. En men moet daaraan alle aandacht geven in een tijd van neergang. Maar het is niet het *eerste* en *beslissende*. Evenmin als het *handhaven* van de belijdenis het eerste en beslissende is in het leven van de kerk en de gelovigen. Dat kàn, de geschiedenis bewijst het, zelfs gepaard gaan met religieuze afval. De farizeeërs waren zeer orthodox.

Het eerste en beslissende in het leven van de kerk en de gelovigen is het levende geloof, de levende gemeenschap met God in Christus."

Het gaat in deze uitspraken om het *belijden* (prof. Veenhof) en *beleven* (Mr. Meynen).

Deze beide uitspraken hebben één ding gemeen: het gaat bij de genoemde heren allereerst om **de gemenschap met God**. Dát bepaalt ons leven en dát geeft inhoud aan onze belijdenis.

Hiermee is niet alles gezegd, maar **zonder** deze gemeenschap valt er verder niets meer te zeggen over de belijdenis of de levensvormen. Men kan zich dan nog druk maken over de **taal van de** belijdenis of over het bioscoopvraagstuk, maar wanneer het eerste en voornaamste niet bestaat, dan betekenen dergelijke vraagstukken eigenlijk maar weinig. Het moet ieder meelevend kerklid toch opvallen dat met name na de tweede wereldoorlog de klemtoon wordt gelegd op het **wezen** van ons geloof. Dat is goed.

We zijn, dunkt me, weer gaan inzien, dat wij zo gemakkelijk in de uiterlijke dingen opgaan, terwijl ons hart er niet bij is. Wij gaan wat minder prat op onze beginselen en onze kerkgang. Of beter gezegd: wij zijn wat voorzichtiger geworden om iemands geloof daarnaar te meten. Wij beseffen ook weer meer dan voor de oorlog dat je als christen niet zo maar klaar bent wanneer je belijdenis hebt gedaan, maar dat ons leven een voortdurende strijd is en we altijd weer opnieuw moeten worden geconfronteerd met God's Woord.

Ik beweer niet dat dit vroeger nooit werd gezegd, maar toch gaven wij wel eens de indruk dat wanneer je eenmaal gereformeerd was dan zat het wel goed.

Het is daarom van belang dat we vooral in onze tijd, nu de kerk voor vele ethische en theologische vragen komt te staan, dit eerste en belangrijkste niet uit het oog verliezen. Dat ouders zichzelf niet op de schouders kloppen door te zeggen: mijn kinderen dansen niet en hebben nog nooit een bioscoop van de binnenkant gezien. Dit is niet voldoende. Evenmin dat wij de belijdenis van buiten kennen.

Nu moeten we nog een stap verder. Uit het voorafgaande moeten we niet concluderen dat het nu verder onverschillig is hoe we leven of wat we verder belijden. Jammer genoeg hoort men dit vandaag maar al te vaak. Men gaat van het ene uiterste in het andere. Eerst zei men: pas op dat je niet naar de bioscoop gaat; nu zegt men: of je nu naar de bioscoop gaat of niet, dat doet er niet toe, als je maar gemeenschap met God hebt. Dat klinkt nogal logisch, maar het is toch een wat te algemene opmerking. Een man kan zeggen: of ik nu elke avond naar vrienden ga, dat zegt toch niet alles. Ik blijf mijn vrouw trouw. Dat laatste is natuurlijk het belangrijkste, maar het eerste is nu **niet bepaald in overeenstemming** met het laatste.

Zeker, we moeten op dit punt voorzichtig zijn. Dat een man naar zijn oude schoolkameraden gaat is op zichzelf niet verkeerd. Wij geven vaak 'de dingen' de schuld, om zodoende onszelf vrij te pleiten. En dan het liefst **bepaalde** dingen, wereldse dingen noemen we ze. Kaarten is dan zondig, maar schaken niet. Zo eenvoudig is het beslist niet. Indien dit waar was dan zouden we slechts de bepaalde wereldse dingen moeten nalaten om een christen te zijn. Het is geheel anders. **Alle** dingen kunnen werelds worden. Het ligt er aan op welke manier wij ze gebruiken.

Betekent dit nu dat we alles in het leven maar moeten gebruiken? Wij zouden over weinig zelfkennis beschikken indien wij dit zouden doen. Men kan een goede bergbeklimmer zijn, maar daarom loopt men nog niet met opzet op het randje van de berg.

Over dit onderwerp is nog veel meer te schrijven, maar in deze kanttekening willen we met name twee dingen naar voren brengen.

1. Het komt in de eerste plaats aan op de gemeenschap met God.
2. Bij ons doen en laten moeten we voortdurend de vraag stellen of het onze gemeenschap met God in gevaar brengt.

Wat de belijdenis betreft moeten we al evenmin van het ene uiterste in het andere vallen.

Het handhaven van de belijdenis als zodanig is geen garantie dat de kerk orthodox is. Er bestaat ook dode orthodoxie!

Toch is het evenmin onjuist om de belijdenisgeschriften aan de kant te zetten alsof deze geschriften ons verhinderen in het spontane belijden. Wij geven toe, de taal van de belijdenisgeschriften is wat ouderwets en alle artikelen en vragen en antwoorden zijn niet up-to-date. De belijdenisgeschriften zijn zeker voor verbetering vatbaar. Dat hebben de opstellers ook nooit beweerd!

Toch is het onjuist om de indruk te geven alsof deze geschriften eigenlijk ons geloof te veel **kanaliseren**, zodat wij in onze spontane geloofsuiting worden belemmerd. In de belijdenisgeschriften wordt juist de nadruk gelegd op het **levende geloof**. Van dode orthodoxie moeten de opstellers niets hebben. De Nederlandse geloofsbelijdenis begint b.v. met de woorden: "Wij geloven allen met het **hart** en **belijden** (actief!) met de mond . . ." Ook al vinden wij de uitdrukking "een enig en eenvoudig geestelijk Wezen" niet zo geslaagd, toch belijdt men dat deze God "een zeer overvloedige fontein aller goeden is." Bij deze God kan men zijn dorst lessen!

Wij bewaren dan ook niet de band aan de belijdenis omdat wij de band met het verleden als zodanig willen bewaren, maar omdat wij ons door hetzelfde geloof één voelen met de kerk van alle eeuwen.

Och, en wat die spontaniteit betreft, daar moet men voorzichtig mee zijn, Ongetwijfeld als nuchtere Nederlanders mochten wij wel eens wat spontaner zijn. Spontaniteit neemt het echter óók nauw. Het is niet onverschillig wat wij belijden. Ongetwijfeld is het allerbelangrijkste dat we in Jezus Christus als onze Zaligmaker geloven, maar daarom is het verder nog niet onbelangrijk wat wij van de Heilige Geest geloven of aangaande de voorzienigheid, uitverkiezing, enz. belijden. Wanneer men een steen uit het gebouw neemt behoeft het gebouw nog niet om te vallen, maar het kan langzamerhand leiden tot verval.

Daarom kan de verslapping van de band aan de belijdenis inderdaad een ernstig verschijnsel zijn.

In onze tijd van verwarring is het goed om beide zaken in het oog te houden.

1. Het handhaven van een belijdenis zonder levend geloof leidt tot dode orthodoxie.
2. Gebrek aan kennis van de belijdenis verraadt heel vaak een gebrek aan kennis van God's Woord. Men vindt een minimum van geloofskennis voldoende.

Wij zouden nog op veel meer opmerkingen hebben kunnen inhaken, maar we laten ook graag wat aan de lezers over die het boek zelf willen lezen.

P.T.

Westduitse regering betaalt $10.000 voor de vrijheid van een Oostduitse student

Sinds 1964 heeft de regering van West-Duitsland 151 studenten van de Oost-Duitse communistische regering vrijgekocht. Voor elke student heeft men $10.000 moeten betalen. Doktoren en professoren laat de Oost-Duitse regering niet gaan voor minder dan $25.000.

Voorheen werden Oost-Duitse studenten vrijgekocht tegen betaling van boter, fruit en andere levensmiddelen, maar aangezien Oost-Duitsland meer behoefte heeft aan geld durft men dergelijke prijzen te vragen.

De meesten van de studenten waren politieke gevangenen, waarvan de communistische regering het geenszins speet om ze aan West-Duitsland te verkopen.

Vóór 1964 organiseerden allerlei kerkelijke organisaties deze 'handel', maar het werd voor deze organisaties op de duur onmogelijk om het geld bij elkaar te krijgen. Daarom heeft de regering deze taak overgenomen.

Het is ook als eens voorgevallen dat de Oost-Duitse regering de regering van West-Duitsland een poets heeft gebakken door hun twee misdadigers voor een bedrag van $20.000 te verkopen, die later in West-Duitsland gevangen werden gezet.

MEN ZEGT.....

De vlam die niet verteert

door C. J. Ooms-Vinckers

ONS NIEUWE FEUILLETON

Met dit nummer begint ons nieuwe feuilleton van Mevrouw C. J. Ooms-Vinckers. Haar bereidheid om deze roman voor ons blad af te staan stellen wij zeer op prijs. Wij zijn er zeker van, dat onze lezers eveneens dit verhaal weten te waarderen.

Toen in 1948 de staat Israel werd gevestigd, waren er ongeveer 650.000 Joden in het vroegere Palestina. Thans is dit aantal gegroeid tot ver over de twee miljoen en nog komen er geregeld nieuwkomers bij. Op zichzelf is dit reeds opvallend. Men krijgt er nog meer bewondering voor als men kennis neemt onder welke omstandigheden de staat tot aanzien kwam. De schrijfster, die op haar vele reizen dit land heeft doorkruist, schreef er een boek over, waardoor wij een beter inzicht krijgen in de ontzaglijk moeilijke tijd, die de Joden hebben moeten doorstaan alvorens zij Israel hun nieuwe vaderland konden noemen.

Redactie.

(1)

"Hoor je wel, Saar, daar zingen ze weer... tata-, tata-, tatata-, tata-, hoezee, tata-, tata-, tatata-,tata-, hoezee..."

Het laatste "hoezee" smoorde tussen twee snikken. De oogleden van de oude man knipperden en er liepen twee straaltjes vocht tot in de grauwe stoppels om zijn kin. Hij streek met een loom gebaar over zijn nat gezicht en begon weer: "Hoor je wel, Saar, daar zingen ze weer... tata-, tata-, tatata-, tata..."

De jonge student, die gelijk met hem naar het barakkenkamp was gevoerd, stond met een sprong voor hem. Zijn mager lijf rekte zich uit en zijn zwarte ogen vonkten van drift. Met nerveus trillende lippen stotterde hij: "Hou... hou op, of... of er gebeurt wat... wat met je. Je... je... maakt ons gek."

De oude man richtte verbaasd zijn halfgeloken ogen op de dreigende gestalte voor hem. "Doe ik je wat?" vroeg hij en er trok een zielig lachje over zijn gezicht. "Doe ik je wat?" herhaalde hij vaag.

"Je bazelt, je zit te suffen. Je praat onzin..." De jongen liet zich op de bank vallen. Met zijn hoofd in zijn armen op de tafel voor zich, probeerde hij een verdere uitbarsting te bedwingen. De smalle schouders schokten in het dunne gestreepte jasje en hij kreunde zachtjes voor zich heen.

Uit de hoek van de kale ruimte keek de zaalwacht ongeïnteresseerd in de richting waar het rumoer vandaan kwam. Hij was gewend aan dit soort herrie. 't Was dag in dag uit hetzelfde. De gevangenen werden krankzinnig van de opsluiting, de onzekerheid, de mensen om hen heen en de spanning over het lot van hun familie. Ineens schoot hem de jonge Joodse onderwijzer te binnen. Hij had als kind bij hem in de klas gezeten. Hij en zijn kameraden hadden een oude vrouw geplaagd, die er wat vreemd uitzag. Toen had die Joodse meester gezegd: "In iedere man moet je je vader en in iedere vrouw moet je je moeder zien." "Dat kan niet," hadden ze geroepen. "Onze vaders en moeders zien er niet zo gek uit." "Kunnen ze als ze oud zijn niet net zo doen als deze oude vrouw?" had hij hun gevraagd. "En zijn de vader en de moeder van een ander minder dan die van jullie?" Ja, die Joodse onderwijzer geloofde dat de Joden meer verbonden waren met hun familie dan de meeste anderen.

De man boog zich weer over zijn papieren. Hij beet zich op zijn lippen van ergernis, dat hij die Jodenmeester met zijn sentimentele praatjes nog niet vergeten was. Goed... hij wou wel geloven dat Joden anders waren dan Duitsers. Ze hoorden hier per slot ook niet. Ze hadden hier nooit moeten zijn. Als je vuur in het water smeet, siste het water en het vuur doofde uit. Er was een zee van water aan het sissen geraakt en het vuur zou tot de laatste sprankel worden uitgeblust. Ze hadden nooit moeten komen of bijtijds moeten verdwijnen.

Hij keek driftig de lijst na die voor hem lag. Dat werd dus donderdag van nummer 2448 tot 2488. Even de handdoeken tellen. Hij stond op en liep naar het voorraadloodsje. Het knarsen van de deur in de scharnieren ging hem door merg en been. Die dingen moesten gesmeerd worden, dat gieren snerpte in je oren als een mes op een bord. Zuchtend begon hij de stapeltjes baddoeken na te zien en kwam op vijfendertig. In het andere vak lagen er nog drie. Dat waren er achtendertig, dus twee te kort. Hij sloot het magazijntje en liep naar de zaal terug. Bij de tafel noteerde hij: baddoeken moeten worden aangevuld. Voor donderdag zijn er al twee te weinig. Langzaam stak hij het briefje in een envelop, keek de zaal rond en riep het nummer af van de jongen die tegen de oude man was uitgevallen.

Bij het horen van zijn nummer, sprong de jongen overeind en keek verschrikt naar de kant waar de wacht zat. Hij probeerde met trillende vingers zijn jasje dicht te knopen voor hij op de man toetrad.

"Geef deze brief af aan kamer 17."

Toen de jongen buiten de zaal was gekomen, liep hij nog te trillen. Hij zette er een vlugge pas in, maar bedacht plotseling dat hij deze gelegenheid moest benutten om zo lang mogelijk buiten te blijven. Buiten... waar de lucht al zoel werd en de vogels weer begonnen te kwetteren. Waar een waas van groen aan de bomen schemerde. Het viel hem op dat er niet veel bomen meer waren. Ze waren bijna allemaal omgehakt om de kachels er mee te stoken. Hoeveel kachels waren er wel? vroeg hij zich af. Twintig barakken met ieder twee zalen, dat waren veertig kachels. Iedere kachel 's morgens een bak hout, die door één man gedragen kon worden, en 's middags hetzelfde. Ze zochten altijd oude mannen voor dat werk uit, omdat die lang zo'n zware vracht niet konden slepen als de jonge.

Hij vertraagde zijn pas hoe langer hoe meer. De hoeveelheden verbruikt hout bleven hardnekkig in zijn hersens haken. Hij begon opnieuw te rekenen: veertig zalen en drie kamers in het administratiegebouw, dat waren drieënveertig kachels.

Zijn blik richtte zich op de hoge muur die het barakkenterrein omsloot. Achter die muur staken schoorstenen omhoog. Men zei dat daar gebouwen lagen waar gewassen en gebaad werd. Op sommige dagen rookten die schoorstenen...

Met een zucht liep hij de barak binnen en zocht de deuren langs naar nummer 17. Toen hij het nummer had gevonden, aarzelde hij even voor hij aanklopte. Hij schrok van de stem die "binnen" riep. Aarzelend draaide hij de knop om, duwde de deur op een kiertje en stak de brief om de hoek.

"Herein!" bulderde de man achter de tafel.

Vlug liep hij op de tafel toe, boog en gaf de brief over. De man scheurde de envelop open en las. Hij grinnikte en schreef iets op de achterkant van het ontvangen briefje. Hij wilde het de jongen geven, maar bedacht zich. Nee, nee, de opdracht moest zorgvuldig worden dichtgeplakt. Die Joden waren zo verdraaid slim, de Polen en Nederlanders konden allemaal Duits lezen. Hij dacht ineens aan zijn oudste jongen. Die was al jaren op de Realschule en hij stotterde nog op een paar vreemde woorden. Die Jodenjongens leerden het zo maar op de straat... Met een nijdig gebaar stopte hij de notitie in een envelop.

"Hier, kamer 21."

De jongen boog en liep vlug naar de deur, die hij behoedzaam achter zich sloot. In de gang zuchtte hij om het brok uit zijn keel weg te werken, maar het was net of zijn longen de lucht niet meer opzogen. "De pomp is kaduuk," mompelde hij en er kwam een flauw grijnsje op zijn smalle kaken.

In kamer 21 smeet een dikke man een zwaar pakket naar hem toe. Het botste onverhoeds tegen zijn benen, zodat hij struikelde. Haastig probeerde hij het pak van de grond te tillen. Bij de derde poging lukte het. Hij hield het krampachtig voor zijn buik en dreigde door de zwaarte voorover te vallen. Bij de deur keek hij radeloos rond. De zware man die hem 't pakket had toegeworpen, stond met de handen in de zij naar hem te kijken.

Hij liet het pakket op de grond vallen, opende de deur en trachtte de vracht over de drempel te schuiven. De man bij de tafel schreeuwde iets dat hij niet verstond. Dodelijk verschrikt probeerde hij het pak weer op te tillen, maar het lukte niet.

Plotseling schoot de man achter de tafel vandaan, rukte de deur wijd open en schopte het pakket de gang in. Hij greep de jongen bij de magere schouders en smeet hem er achteraan. De deur sloeg met een klap dicht.

De jongen krabbelde overeind. Hij zag dat er niemand in de gang was en sjorde met korte rukjes de vracht naar buiten. Zijn hart bonsde; het was hem onmogelijk het zware pak te dragen. Een paar meter verder zag hij een oude lorrie. Zou hij dat wagentje even durven nemen? Er was niemand in de buurt, hij waagde het en tilde het pak er op. Het ding piepte toen hij het in beweging bracht. Zo voorzichtig mogelijk trok hij het rukje na rukje voort. Het vorderde langzaam; het zweet brak hem uit bij de gedachte dat hij betrapt zou worden. Toch dorst hij het piepende ding niet vlugger voort te trekken. Soms sprongen ze bij het minste geluid uit een hoek of inham te voorschijn. Waarom eigenlijk? Wat kon het hun schelen of een schlemiel van een Jodenjochie, dat ze toch al gevangen hadden, zo'n karretje even gebruikte? En toch werd het zwaar gestraft.

"Ik kàn er niet meer bij hebben," kreunde hij. "Als ze me doodslaan ben ik lekker kapot, maar dan zie ik mijn vader en moeder niet meer," warrelde het door zijn hoofd.

Opeens stond hij doodstil. Vlak bij de barak loerde een kerel. Een vreemde kerel, geen "wacht" en ook geen soldaat of S.S.'er. Hij moest niet laten merken dat hij die vent zag. Gewoon doorgaan, net of er niets aan de hand was. Erg onderdanig groeten; 't kon wel een verklede wacht zijn, die hen op een of andere manier op iets betrappen wou. Dan was hij er bij met zijn lorrie. Dat zou als diefstal worden aangemerkt. Nou ja, je kreeg toch op je sodemieter, hoe je je ook gedroeg, hij moest regelrecht doorlopen, wat er ook van kwam...

Hij probeerde de man met een strak gezicht te passeren.

"Niet omkijken," fluisterde de man. "Donderdag is het jouw beurt. Kruip in het gat onder de muur... Doorlopen..."

Hoewel zijn oren suisden, had de jongen woord voor woord verstaan. Donderdag, donderdag... zoemde het door zijn hoofd. Gat onder de muur...

Hij was al een paar meter voorbij de deur, toen hij stilstond. Gut, hij liep te ver. Nu niet omkijken, zo kalm mogelijk achteruit lopen.

Hij zette de lorrie tegen de wand en sjorde het pak er af. Hijgend van inspanning duwde hij met zijn voet de deur open en werkte de vracht naar binnen.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements $4.00
Engagement-announcements $4.00
Marriage and anniversaries $6.00
Notifications of death $5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With gratitude to God we announce the birth of our daughter

KATHRYN ELISABETH

A sister for Dirk Rodney.

January 14, 1967.

Rev. & Mrs. Dirk J. Hart.

49 Arthur Street,
Truro, Nova Scotia.

(Sole Announcement)

With great joy and gratitude to the Lord, Who made everything well, we announce the birth of another daughter

SOPHIA CHRISTINE

Ipe and Tena Spek
(nee Van Kaam).

A sister for
Janet
Wilma
Charlotte
Freddie
Cornelius and
Alice.

January 14, 1967.

Sioux Center, Iowa, U.S.A.

With joy and gratitude we announce that God again has entrusted a child unto our care, our three weeks old daughter

ANNEMARIE

A baby sister for
Nicholas
Marguerite
Michael

Mr. and Mrs. C. Parlevliet.

January 17, 1967.

1065 Portage Road South,
Niagara Falls, Ont.

Mr. and Mrs. Dirk P. Jongkind of Milliken, Ontario wish to announce the forthcoming marriage of their daughter

NENKE

to

Mr. JOHN W. GLADWELL

son of Mr. and Mrs. A. J. Gladwell of Worthing, Sussex, England, D.V. in the Worship Service at 7 p.m. on Sunday, February 19, 1967, First Christian Reformed Church, Taunton Road, Toronto. Pastor Dr. R. Kooistra.

Reception after the Service in the Church Hall.

Future address: Burdett, Alberta.

Wanted:

HOUSEKEEPER

in motherless family. Two children 15 years. 3 Mile from Christian Reformed Church. Write to A. J. Stolte, R.R. 1, Blackfalds, Alta.

Wanted:

SINGLE MAN

on Dairy Farm, by March 1. Must be able to milk. Starting salary $275.00 with board per month. B. VandenBerg, R.R. 6, Galt. Phone 621-8029.

ROOM AND BOARD

for two. $20.00 each weekly. $17.50 Monday through Friday. Central Mountain Hamilton. Telephone 389-2853.

Lady, 50, would like to

CORRESPOND

with man age 50-58. Letters under no. 1932, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

HOUSE FOR RENT OR SALE

by Feb. 25, 8 rooms, No. 8 Highway, Fruitland, close to Reformed and Chr. Ref. Church. $130.—. Clean and respectable party reply under no. 1933, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Jongeman (27 jaar), Ned. Herv., wonende in Z. Ontario, zoekt

SERIEUZE KENNISMAKING

met meisje van 23-27 jaar. Brieven aan no. 1931, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ENERGETIC YOUNG MAN

for garage and service station work. Live in or out. Dick Voskamp, Rich BP. R.R. 2, Acton, Ont. Phone 519-853-2940.

On January 11th, 1967 the Lord took unto Himself our little grandson, nephew and cousin

KENNETH BANNINGA,

at the age of 2 years and 9 months.

Mrs. G. Banninga
and fam.,
Sarnia.
Mr. K. Vanderheide
and fam.,
Holland - Sarnia.

Sarnia, Ont.

Uit Nederland ontvingen we het bericht, dat door een droevig ongeval, God tot Zich nam, op de leeftijd van 60 jaar, onze schoonzuster en tante

MARGARETHA
JANSEN—APPELO,

echtgenote van emeritus predikant Ds. C. Jansen te Maarssen, en tevens onze nicht

ANNEKE - MARGRIETH
JANSEN,

op de leeftijd van 33 jaar.

"Het leven is mij Christus, en het sterven is mij gewin."

Vancouver:
Mr. & Mrs. M. C. Jol—Jansen.
Richmond:
Bill en Jacky Hovenkamp.
Vancouver:
Harm en Johanna Vos.
Ladner:
Aart en Elizabeth Van Diermen.
Burnaby:
Cor en Alice Jol.

Vancouver, B.C.
January 13, 1967.

The Lord suddenly called to Himself, one of our faithful choir members,

Mr. HAROLD
WASLANDER.

His place in the choir for so many years will be sadly missed by all of us.

May his relatives and friends find comfort and strength in the Lord, his Saviour and Redeemer.

Jesus Never Fails.

"Hallelujah Choir",
New Westminster
Chr. Ref. Church.
New Westminster, B.C.

The Consistory of the Westmount Chr. Ref. Church of Strathroy, Ont. wishes to express its sincere sympathy to their pastor, Rev. H. Eshuis and his family with the passing away of his father

Mr. J. H. ESHUIS.

May the God of all grace, comfort and sustain the bereaved in their sorrow.

(Philippians 1:21)

D. P. De Ruiter,
Vice Pres.
F. Abma, Clerk.

Op 10 januari 1967 heeft de Here tot Zich genomen onze zo innig geliefde man, vader en grootvader

GEERT VAN SCHEPEN,

op de leeftijd van 60 jaar.

Zijn sterk vertrouwen, dat die in Hem geloven, zalig sterven, is onze troost.

Trenton, Ont.:
Hinke Van Schepen—Vander Veen.
Burlington, Ont.:
Gerald en Etti Van Schepen.
Trenton, Ont.:
Jille en Hilde Van Schepen.
Hillier, Ont.:
Grace en John Westerhof.

8 kleinkinderen.

De teraardebestelling vond plaats op 12 january 1967.

R.R. 5, Trenton, Ont.

The Consistory of the First Chr. Ref. Church in Lacombe, Alta., extends its heartfelt sympathy to Mrs. G. Vander Heide in the sudden passing of her beloved husband and deacon

GERRIT VANDER HEIDE.

May the Lord comfort and sustain the sorrowing family with His all-sufficient grace.

Rev. A. C. Leegwater,
Pres.
Mr. H. J. TenHove,
Vice-Pres.

FARMS TE KOOP

120 Acre Farm met melkcontract, aan de hoofdweg, 8 mijlen van Woodstock. Grote barn is uitgerust met stallcleaner, melkhuis, bulktank, silo. 60 stuks purebred Holstein vee. Een complete serie moderne machines gaat met de farm. 2 huizen, van alle gemakken voorzien. Dit is een excellent bedrijf en de moeite waard om eigenaar van te worden.

100 Acre, 1 mijl van Ingersoll. Grote barn en enige kippenhokken. Het 4-slaapkamer huis is van alle gemakken voorzien. Dit is een excellente cash-crop farm. De eigenares (Wed.) wil graag verkopen. Open for offer. 2 mijl van Chr. kerk.

Tevens een **100 acre farm** in Embro, met melkcontract. Dit is een excellente farm en moet wegens omstandigheden verkocht worden.

BUSINESS

Commercial Cold Storage Plant. 9884 sq. ft. floor space, asphalt roof, good condition, immediate possession. Spoorlijn naast de building. Hydro is 220 & 550 Volts. Apartment has 2 bedrooms, 900 sq. ft. Equipment 50 H.P. refrigeration system en extra refrigeration equipment available. Dit bedrijf is gelegen in een grote stad in Western Ontario. Een goed winstgevend bedrijf. Prijs is $33,000 with $13,000 down. Eigenaar is genegen om een huis of farm of enige mortgages als betaling te nemen. Dit is een machtig bedrijf. En de moeite waard om eens te kijken.

En voor meer farms en zaken, evenals tabaksfarms, schrijf of bel

Mr. of Mrs. Jan Wybenga
Box 73, BEACHVILLE, ONT.
Tel. 423-6406

Vertegenwoordigt

Henri Bouckaert
Realtor, Aylmer, Ont.

ONRUST IN INDIA

E.P.S. bericht uit Berhampur:

Een wanordelijke bende heeft de Roomse, de Baptisten en de Anglikaanse Kerk hier in brand gestoken, maar werd er van afgebracht een vierde kerk te verwoesten, volgens een rapport van Zijne Doorluchtige Hoogwaardigheid Lakdasa De Mel, Bisschop van Calcutta en Metropoliet van India, Pakistan, Birma en Ceylon.

Protesten werden ingediend bij de regering te New Delhi, verklaarde hij. De kerkelijke autoriteiten zijn echter niet geneigd de regering van India de schuld te geven, die zorgvuldig gewaakt heeft om de godsdienstvrijheid te handhaven. Overigens zijn er blijken dat de orde-lievende burgers van andere godsdiensten in Berhampur diep gekwetst zijn door deze incidenten en gaarne zullen zien dat schadevergoeding wordt gegeven.

TENTOONSTELLINGEN

Voor de kleinsten een model uit Duitsland

Essen (Dad) — Veilig, practisch, mooi van vorm en gemakkelijk is deze samenvouwbare kinderwagen, die studenten van de Folkwangschool voor Vormgeving in Essen (Duitse Bondsrepubliek) ontwierpen. Op de Wereldtentoonstelling in Montreal, de "Expo 67", zal deze in een paviljoen te zien zijn, waar nog 15 design-scholen uit verschillende landen hun bijdragen tot het thema "Het kleine kind en de wereld rondom hem" tonen. In deze nieuwe wagen kan de baby niet alleen zonder schokken trappen op en af gereden worden, zij kan in de gecapitonneerde plastic kuip ook geheel veilig naast de bestuurder in een auto zitten. En het bovendeel van deze moderne kinderwagen, waarvan wielen en frame gemakkelijk kunnen worden samengeklapt, is zo ruim, dat het zelfs aan vier-jarigen als veiligheidszitje in een auto nog voldoende plaats biedt.

WAT IS MIST ?

WORDT HET PAPIER GOEDKOPER?

Een Deense industrieel en uitvinder, Karl Kroeyer, heeft onlangs meegedeeld dat hij een nieuwe methode heeft uitgevonden om op een goedkopere manier papier te fabriceren. Bij deze methode is het gebruik van water nagenoeg overbodig (men gebruikt gewoonlijk 100 ton water voor het fabriceren van 1 ton papier), zodat de onkosten bij het fabriceren met 40% zullen worden verminderd.

The Ontario Alliance of Christian Schools requires

a Person for full-time Office work

Letters with full information on qualifications, experience and references should be sent as soon as possible to Mr. H. Nieman, 1848 Wavell Street, London, Ont.

PRINCIPAL NEEDED

for Immanuel Christian School, Lethbridge, Alberta, for September 1967. Those interested in the position should submit applications before February 15 to John Nieboer, 1119 - 12 Street B North, Lethbridge, Alta.

The Canadian Christian School of Jarvis urgently needs

A PRIMARY GRADE TEACHER

by Januari 1967. Please send your application to the principal, Mr. T. Bergsma, R.R. 1, Jarvis, Ont. Telephone 587-2604.

Applications are cordially invited from

TEACHERS

who are interested in teaching at the HAMILTON DISTRICT CHRISTIAN HIGH SCHOOL during the coming school year.

If a vacancy should occur contact could be made immediately. Please send applications, stating qualifications and references to the Principal, Mr. P. Kroschell, 28 Athens St., Hamilton, Ont.

NETHERLANDS TECHNICAL REPRESENTATIVE

A major WOOD PRODUCTS ASSOCIATION requires a representative to carry out a promotional program for DOUGLAS FIR PLYWOOD in the Netherlands. The position involves maintaining contact with engineers, architects and other specifiers to give technical assistance and to promote use of fir plywood.

The position offers a good salary with cost-of-living bonuses, complete transportation to and from the Netherlands and fringe benefits. The tour of duty of 3 years may be extended at mutual agreement.

The successful applicant will be an engineer or equivalent, with experience in construction and ideally some technical sales background. He must speak fluent Dutch. Other languages will be an asset. The position will appeal to a man who can take responsibility, who enjoys meeting people and who can accept the challenge of considerable personal freedom.

Send complete confidential application to our Vancouver office. Attention F. N. Walsh, General Manager.

PMBC — Plywood Manufacturers of British Columbia, A Division of the Council of the Forest Industries of British Columbia, 1477 West Pender Street, Vancouver 5, B.C.

THE FIRST WOMAN IN PARLIAMENT

Agnes Macphail, M.P.

1890-1954

①

It was March, 1922, and the fourteenth Parliament of Canada was about to be opened. Every session of Parliament opens with some fanfare. There is the Governor General, who reads the Throne Speech, and there is, of course, the press. But this time there was some extra excitement in the air. First of all, Mr. Mackenzie King was the new Prime Minister, and there was also a new Opposition Leader, the Right Honourable Arthur Meighen. Another unusual thing about the new House of Commons, was a third Party, that took seats in Parliament. This third party called itself the Progressives, the other two were the Liberals and the Conservatives.

But a most unusual thing; something that had never happened before in the history of Canada; was occurring now. All eyes were drawn to one person, who was sitting in the front row of the new party, the Progressives. That person was a WOMAN!

What was this woman doing here, a place where mén got down to business, and fought the hard political wars? This was a man's world.

The woman wore a dark-blue, very dignified looking, long-sleeved dress, but was hat-less. Her name? Agnes Macphail, aged thirty-one. She had a pleasant face with strong features; she was tall and had a nice figure; in fact, she could be called pretty, if she would dress better. Newspaperwomen, reporting for the social pages, had informed their dear readers that the dark-blue dress had been worn more than fifty times, in fact, on every platform during her election campaign. But, as Agnes later defended herself, it was a good dress, she had paid enough money for it; besides, she considered darkblue a very suitable colour to be worn among all these men's suits. The same reporters also told their readers that they had tactfully hinted that Canadian women would prefer to see her wear a hat, to which Miss Macphail had retorted: "I can't think as well with a hat on!".

And this was all that most people had learned, so far, about the first Canadian woman elected to the House of Commons, beyond the fact that she appeared to be a strong-minded country school teacher. But at the end of her life she was known, throughout Canada, as a person who had worked tirelessly, while a Member of Parliament, for better living conditions for farmers; retired people; the disabled and the many handicapped people. But most of all she became known as the founder of the Elisabeth Fry Society, in Canada; a Society which took upon itself the enormous task of improving prison conditions, especially in women prisons.

HER YOUTH

Agnes Campbell was born on March 24, 1890, on a small farm, in Proton Township in Grey County, which runs south from Georgian Bay in Ontario. Her ancestors had come from Scotland. Agnes was the oldest of a family of three daughters. Her mother was an industrious and conscientious woman, the "no-nonsense" type. She was impatient with celebrations and holidays, for example: if Christmas happened to fall on a Monday, it was not allowed to interfere with washday. She was a very strict mother too, and her three little girls were expected to take their tumbles and later their disappointments without much sympathy from their mother. Her father was famous in the countryside for his keen sense of humour and sharp wit. He also had quite a temper. Agnes said later that she inherited her temperament from her father, and that this probably helped her to get into Parliament; but that her strict upbringing by her mother helped her to stand the disappointments and hardships, once she got into Parliament.

The farm house of the Macphails' was a social centre, with a great deal of company. It was custom for the men on social occasions, to drift into one room and talk farm and politics. The women would gather in another room to discuss household matters, children, babies and the like, while the young people played games in a third room. Agnes had often drifted into the men's room, and listened intently. She was a bright student and wanted someday to become a teacher. But at fourteen, after passing her highschool entrance exam, she was told that this was the end of her education, she was needed at home. Agnes was heartbroken. To her, housework was distasteful, she could see an endless future before her. Several years of cooking and housework at home; then marriage to some young farmer; and then a lifetime of housework and cooking and raising children of her own. Later she wrote about this: "I love children, and I have always had dear men friends, but at fourteen it turned around in my mind this way: 'A woman has children, the boys accomplish things, but the girls marry, and they have children also, of which the boys again do a job in the world of affairs, and the girls again do not, but in turn have children, etc. etc., and I asked myself: 'Does this thing never end, can a woman never make any contribution to society in addition to, or in the place of merely having children?'.

However, Agnes stayed faithfully on the farm for two years, but she constantly reminded her parents that her ideal was still to become a school teacher. Her parents stuck it out for two years, then Agnes was allowed to enter highschool in Owen Sound, about thirty miles away. After that she entered normal school in Stratford. Here Agnes became interested in the religion of the Mormons, or the Latter Day Saints, mainly because her uncle with whom she stayed, was a faithful member of this church. However, in later days she attended and supported the United Church.

COUNTRY SCHOOL TEACHER

After normal school Agnes' dream had come true, she was now a teacher, and it did not take her very long either to become a very popular teacher. She applied for a teaching position in country-schools, and became a well-liked member of the farmers' communities. The friendly people considered her a member of their families, they looked up to her and asked for her advice on several matters. Agnes in turn was generous, friendly, and helpful. Her interest in politics were awakened here. She had heard much about the dissatisfaction of the farmers, and soon became a member of the United Farmers of Ontario. In 1915, during the first World War, the farmers found one more reason to grumble about. They were urged by the government to produce to the very limit of their ability, to help the war effort. But at the same time all young men were urged to go to war. Farmers' sons at first were exempt from conscription, but then the government tried to get 50,000 soldiers, and in 1917 the farmers' sons had to become soldiers too. This made the farmers wildly indignant. First they had bought extra machinery and equipment, and now they would loose their manpower! Over 5000 farmers went to Ottawa in protest. However, they met with no sympathy, but contempt. And so the United Farmers moved into politics. Agnes Macphail was now a very enthusiastic member of this organization, and spent many evenings with friends and neighbours, talking about farm problems; for instance: low prices, poor government, and even downright poverty. Then one night she was invited to go with a friend to a political meeting. She went quite happily, but then, suddenly, she was invited to speak. She panicked and her first impulse was to refuse. But then, she gathered courage, rose to her feet and spoke for ten minutes. Her audience cheered wildly when she finished. This was the beginning of her speaking in public, and subsequently the beginning of her political career. Having discovered her great gift of public speaking, she soon became quite a public figure. The farmers were delighted with her speeches, and began to look to her for leadership. Their party was growing steadily, and Agnes became a serious candidate for the nomination into the House of Commons. However, Agnes was modest, and she did not go out campaigning for herself as yet. In those days it was not really nice for a woman to be in politics. Women had just gotten the right to vote, and in the farmers' community where Agnes lived, people at first had a hard time getting used to a woman candidate. Then, finally, Agnes was nominated, the first woman delegate together with ten men.

IN POLITICS

Now she started her election campaign, and also now, for the first time, she met opposition, especially from the female part of the population. Housewives, who did not know her personality, called her: "Mannish Macphail". Agnes made 54 speeches during her campaign. Her main subject was Farm problems, and she was elected at the age of thirty-one into Parliament.

It was a big change for Agnes. She now had her own private office, she was an M.P.! At first she felt very lonely among all the other fellow members. But she was very pleased, and felt more at ease when she found a huge bouquet of red roses on her desk, and when several members, passing her desk, welcomed her. Things weren't so bad, after all. However, this pleasant, comfortable feeling left her completely after the first few days. She ran into open hostility, for which she was quite unprepared. She had always been the popular school teacher, loved and admired by pupils and parents alike. Now she discovered that the other M.P.s distrusted her and considered her a freak. She could have stayed at home, or with her pupils, no woman belonged in the House of Commons. She was tactlessly told that the roses on her desk had been a cheap prank. Somebody was paying off a bet. Agnes was deeply hurt. She fought back with the only weapon she had: her sharp tongue. She was not going to show the others how insecure and humiliated she felt, and she became known in those first weeks as a cranky spinster. However, through the years the attitude of the citizens changed, and she became known as "a great lady".

B. Hosmar.

Fruits By The Carload Provide Vital Vitamins

By ALICE DENHOFF

CARLOADS and carloads of grapefruit, oranges and tangerines come to us from Florida just when we need all the vitamin C we can get.

Make use of the precious citrus in recipes that are delicious as well as nutrition-rich.

How about the following as our first suggestion?

CROWN ROAST OF PORK

- 1 crown roast of pork (about 16 ribs)
- 6 slices day-old bread, cubed
- 2 c. chopped celery
- 1 small onion, chopped
- 1 tsp. salt
- 1 tsp. majoram
- 3 tbsp. frozen Florida orange juice concentrate, thawed, undiluted
- 1 apple, chopped

Place seasoned crown in shallow pan. Roast 40 min. per pound in 325° F. oven. If thermometer is used, roast until thermometer registers 185° F.

While meat is cooking, remove 3 tbsp. fat from roasting pan; place in skillet. Toss next 5 ingredients in skillet until bread cubes are slightly toasted.

Remove bread crumb mixture from heat; add undiluted orange juice concentrate and apple chunks. Place stuffing in crown of pork during last 30 min. of roasting. Baste with pork fat if desired. Garnish roast with orange wedges and parsley, if desired.

This serves 6 to 8 and is nice party fare.

ORANGE CREAM BAVARIAN

- 1 envelope unflavored gelatin
- ½ c. sugar
- ⅛ tsp. salt
- 3 eggs, separated
- ½ c. water
- 1 can frozen orange juice concentrate, thawed, undiluted
- ½ tsp. cream of tartar
- 1 c. heavy cream, whipped Raspberry Sauce (recipe follows)

Mix together gelatin, ¼ cup of sugar and salt in saucepan. Beat together egg yolks and water; add to gelatin mixture. Place over low heat, stirring constantly until gelatin is dissolved, about 5 min.

Remove from heat; stir in undiluted orange concentrate. Chill until mixture mounds slightly when dropped from spoon.

Beat egg whites until foamy, add cream of tartar and beat until stiff, but not dry. Gradually add ¼ c. remaining sugar and beat until very stiff. Fold in gelatin mixture; fold in whipped cream. Turn into 9 x 5 x 3-in. loaf pan. Chill until firm.

Unmold and serve with the following:

RASPBERRY SAUCE

- 1 pint raspberries
- 2 tbsp. sugar

Wash raspberries if they're fresh or thaw if frozen. Crush ½ pt. of them with fork; sprinkle with sugar. Add remaining whole berries to crushed fruit and mix well. Let mixture stand half hour before being used. Serves 8.

We mentioned those carloads of delicious citrus now coming into market. How about running up a batch of delicious marmalade? Packed into fancy jars, this makes a little gift for a remembrance or souvenir of an occasion.

TRIO MARMALADE

- 1 orange, grapefruit and tangerine
- 1½ c. water
- ⅛ tsp. baking soda
- 3 tbsp. lime juice
- 6 c. sugar
- 6-oz. bottle liquid fruit pectin

Remove orange, grapefruit and tangerine peels in quarters. Slice peels very thin, 1 to 1½ in. long, using sharp knife.

Add water and soda to sliced peels in saucepan. Bring to boil; cover. Simmer 20 min., stirring often.

Dice fruit pulp; remove seeds and core. Add pulp and juice to undrained peels. Simmer covered, 10 min. Measure 3 cups prepared fruit into a large saucepan with lime juice. Add sugar; mix well. Bring to a full rolling boil over high heat; boil hard one minute, stirring constantly. Remove from heat and stir in pectin immediately.

Skim off foam with a metal spoon; alternate stirring and skimming for 7 min. Pour into hot, sterilized jars or glasses and cover with paraffin.

Makes eight 6-oz. jars.

MORE FOKKER "FRIENDSHIPS"

Shortly before the end of 1966 the Fokker Royal Dutch Aircraft Works of Amsterdam received six more orders for its popular passenger aircraft 'F 27 Friendship" This brings total sales of this type of aircraft since its first test-flight in 1958 to 413. Of these 235 were ordered from the Fokker factories in Amsterdam and 178 from Fokker's American licensee, the Fairchild Hiller Corporation.

The "F-25" aircraft can seat 44 passengers and is being sold in 35 countries all over the world for short-haul routes. A new stretched version accommodates 56. The latest orders came from Australia, Denmark, France and Switzerland.

HIGHLIGHTS OF CANADIAN HISTORY

①

The Early Settlers of New France

("Highlights of Canadian History" is a copyright series of ten stories, prepared by Imperial Oil Ltd., and Canadian Scene, for Centennial publication, and released exclusively for the foreign language press and radio of Canada. Illustrations are from the Imperial collection of drawings by the late C. W. Jefferys, Canada's outstanding historical artist.)

The first permanent settlers in Canada were the French. It took many years and three failures to establish their first colony in New France, as it was known then. They succeeded 74 years after Jacques Cartier raised the fleur-de-lis on the shores of the St. Lawrence in 1534.

An associate of Cartier's led the first attempt — three shiploads of 500 men and women, mostly Brittany sailors. They were unable to cope with the severe winter and were decimated by scurvy. Mutiny broke out; many were placed in irons or subdued by lash and gibbet. The survivors were taken back to France in the spring.

Henry IV launched the next attempt in 1598, but his appointed leader of colonization in the New World could not enlist any volunteers, and loaded 60 "wretches", delivered from French prisons, into a boat so small that the passengers could touch the water by leaning over the side. They were marooned on desolate Sable Island when a violent tempest allegedly blew their ship and leader all the way back to France. Five years later a relief ship found 11 survivors.

Henry IV soon tried again. He granted a monopoly on fur trade in New France to a trader who undertook to land 50 colonists a year. His group, apparently the scum of French seaports, had to be rescued from winter conditions by the Indians, who took them into their wigwams. The survivors returned to France.

The first permanent settlement on Canadian soil was a trading post, built in 1608 at Quebec by Samuel de Champlain. The first genuine colonist to settle there was Louis Hebert, an apothecary from Paris. Turning from medical herbs to agriculture, he cleared a farm (now the upper town of Quebec City) and raised a family. His daughter became the first bride in New France.

In 1627, as agent for Richelieu's "Company of New France", Champlain agreed to bring 4,000 colonists to Canada in 15 years in exchange for fur trading rights. But the English captured four of the company's ships with 200 settlers aboard. They also captured Quebec itself for three years. The Iroquois Indians harassed the colonies in tribal wars sparked by the fur trade. When the company resigned its charter after 36 years, the colony had only about 2,500 people, mostly traders and missionaries.

Settlement speeded up after New France was brought under "Royal Government" in 1663, given a business manager named Jean Talon, fortified with military defenders, and supplied with shiploads of marriageable women. Penalties were imposed on bachelors. Dowries were given to married couples and special bounties to families of 12 or more children. The birth rate soared and the population quadrupled by 1672. But after Talon's departure, it slowed again. By 1759, it was only 65,000 compared with the million settlers on the English territory to the south.

New France grew slowly in its first 200 years because of erratic colonization policies, long and severe winters, mosquitoes and black-flies in the summer, and Iroquois raids. Over the years the Iroquois wiped out Jesuit missions, nearly destroyed Montreal and massacred the entire population of Lachine. Their inroads were finally ended by Frontenac in 1701.

What You Should Know About Fever

STARVE A FEVER?

MEDICAL SCIENTISTS SAY FEED IT

Let it be known that a child in your home has a fever and you'll probably get one or all of the following suggestions:

"Bundle him up and let him sweat."

"Get the blankets off and keep him cool."

"Don't feed him . . . starve a fever."

"Feed a fever and starve a cold."

In recent years, as medical science learned more about the mechanisms of fever, a more definite course of therapy has evolved.

Just what does a fever signify? When the body's temperature rises above normal — 98.6°F. orally — it is a sign that something is wrong with its ability to regulate heat. In other words, the body is producing heat faster than it is being lost.

This is not always a serious problem. For instance, many children will show an elevated temperature due to excitement. In other instances — especially at this time of year — the fever may indicate nothing more than a common cold. The makers of Bayer Aspirin suggest, however, that while some fevers may not be cause for great worry, an elevated temperature combined with other symptoms should be brought to the attention of your physician.

Contrary to folk treatments for fever, physicians today advise against bundling up a feverish person in a hot room. Usually they advise light bed covering in a coolish room — but no drafts — to help the body get rid of excess heat.

Instead of "starving a fever," physicians suggest that you place your child on a high-protein, high-vitamin diet with plenty of fluids. Studies have shown that high temperatures burn up proteins, carbohydrates and fat at an extremely fast rate. Thus, unless you serve your child easily digestible solid foods, at a time when reserves are needed, a weight loss may result and the body may be weakened further.

Fever, accompanied as it often is by sweating and vomiting, causes the body to lose large quantities of water. It is important that this water be replaced and that throughout the fever the body maintains a high water balance. The amount of water a child with a fever should drink varies, of course, with the age. With an older child it may be as much as two quarts a day.

There was a time when fever was permitted to "run its course." Once the fever "broke", it was felt that recovery was not too far off. Today, many physicians like to lower the fever as quickly as possible. Quite often, in a known illness accompanied by high fever, the doctor may first bring the fever under control before beginning to treat the basic illness. He will attempt to get the temperature down by encouraging fluid intake, sponging and the use of aspirin.

Doctors have long suggested the use of pure aspirin for the quick relief from a mild fever that accompanies a common cold or a minor infection. Generally, aspirin will reduce an ordinary fever in half an hour to an hour. The temperature will remain down from four to six hours.

How does aspirin work against fever? Briefly, it gets into the blood circulation to reach the "thermostat" in the brain and sets it for a lower temperature. This results in increased blood flow to the skin and sweating, with resulting heat loss and fall in temperature.

A.R.S.S. MONTHLY BULLETIN

ALL TOGETHER

The Association for Reformed Scientific Studies began the day when seven men met together in 1956 in Toronto. The beginning was small and inconspicuous. But the men had a great idea: Christ is Lord of scholarship. From this idea the Association was born. At the end of ten years, it is literally hundreds of times as large but the great idea is the same.

The Association was born of the urgent necessity of pressing the claims of Christ upon university affairs. To the seven, therefore, it was a matter of obedience. The Association was also born of vision. Seven men of faith had the gift of dreaming of a christian university and sought to make the dream reality. Realistic dreams, we may call them. In the short decade since their first vision, the idea has gradually emerged from the shades of night to the light of day. It will soon take on institutional form.

Where there is no sense of pressing need, no Christian organization today has any chance of succeeding. The prevailing secular mood is so strong and has slain so many victims, even in the church, that unless people sense a lasting basic necessity for the organization, whatever it may be, there is no way in which the people of God can be enlisted to accept any responsibilities in addition to the ones they already carry. There is no room today for any pet projects which offer places of prestige to a select few. Today's rock-ribbed, all business, non-idealistic mentality doesn't permit any toying around with dream castles. If dreams cannot produce concrete results, they are soon forgotten. And well they may be. Where there is no vision, the same secular mind makes short work of all attempts of those who begin to build without first counting the cost. The cost of building a whole enterprise in a field which is almost universally admitted to be strictly secular terrain is almost overwhelming. Scripturally directed learning at a secular university? To most people that is not even a live option.

The Association has seen the need and has shown the vision. It has refused to be diverted from its objective. It has rejected the "ersatsz" of piety for christian scholarship in the classroom and the cheap substitute of a single position in some philosophy department for an institute of advanced christian scholarship. Its leaders have said: we need our own christian university! The regime of Christ demands no less! If a majority of Christians cannot be enlisted in our enterprise, we shall have to do with the support of those who will contribute. When the need for the authentic reformed christian enterprise in higher learning abates and the vision of it fades, the Association will be in a sad way. What is more, the christian community and the entire nation will be the poorer for it. Here is our continuing challenge.

AS LOOSE SAND?

It is common that organizations like this one, driven by a sense of need and guided by a true vision of the service of Christ, center their attention rather narrowly upon themselves and fail to see other organizations which have similar goals in the same or other areas of human activity. The danger we face — let's admit it — is that the Association will develop a mentality of not being able to see the woods (the entire array of Kingdom enterprises) because of the trees (the work of the A.R.S.S.). The even greater danger that may be expected to follow (if it isn't there already) is that the various christian organizations, and the church institution as well, assume the same attitude and become enwrapped in their own narrow concerns. The result will be that they all act like a team of horses of which each animal pulls in its own direction.

We see some of the symptoms already. Let the church mind its own business, it is said. Let's not allow the church to be used as a collecting agency for christian schools. Let's not permit the church to usurp the rightful place of free Christian organizations to perform their non-churchly tasks. Let's not allow any new institution that seeks to perform its work in any sense impede the older institution.

Sometimes it is simply small-mindedness on our part. Sometimes it is a legitimate concern to make necesary distinctions. But often the spirit of individualism lurks in the dark shadows of self concern. And so the churchman jealously guards the concerns of his church programme and budget. The education association launches a drive for funds without a thought of how its timing will effect other enterprises of the christian community. The result is that competition obtains where the spirit of teamwork should prevail.

If we have analyzed the situation correctly — and we do not want to paint it blacker than it is, nor overlook its seriousness — then the total effect of Christian people is lessened by the failure of all (persons, associations, and church) to proceed ALL TOGETHER.

OR AS A BODY?

It may be that we forget that we are all *members* of one another. Together we make a *body*. We belong together in our work and service of the Lord. In the body there is no place for loners or for competitors.

The figure of the body is Pauline; its import, however, is for all Christians in all their life activities, both in and out of the church. It applies as well to persons as to organizations, in fact to every manifestation of the people of God in the world.

What I am pleading for is an application of the Pauline image of the people of God as the body of Christ to our communal life in society today. The mutual relation of all the members of the body, which simply by being in the body are joined to Christ, is that of need and service. Each christian person and every christian organization needs the others. They need this, moreover if they are to work as faithful servants in the world.

The figure of the body and the many members, as that is developed by the apostle, is particularly fitting in this context. It not only stresses the need for unity among christians but also emphasizes that this unity must come to clear expression *in our work*. The body is the means by which people function and do their work. It is hard to imagine any human work or activity that is not done in the body. At least it is for the deeds I do in the body for which I shall have to give an account to God.

That the people of God are called a body means therefore that the ALL TOGETHER comprise a great task force for Christ in the world.

This means that the relation of one christian organization to another and of the church institution to all organized activities of Christians outside the church institution should be one of mutual service. The church is a service agency (of course it is more than that) and should be concerned to serve God's people in every circumstance it can in a way that conforms to its rightful task. The same holds with equal force for an association for advanced christian scholarship. It too must serve all the people of God, every person and each christian organization. Its prayer is that God will bless in order that it can be a blessing to the entire nation and all its inhabitants. For it the words of Jesus apply: it is better to give than to receive.

WHAT IS OUR PLACE?

Because the A.R.S.S. is an association for christian *scholarship*, there is a special reason why it should heed the word of Scripture that the diversity of gifts which the members of the body have should be used to equip God's people for service. An institution for higher education will have to give guidance to institutions for elementary and secondary education. It will have to train teachers and provide frames of ideas for other educational institutions. It wil have to train people to take leading roles in all other christian organizations. It will also have to contribute toward the training of christian pastors for the churches. There is not an institution (whether it be educational, social, for works of mercy, ecclesiastical, or whatever) which such an association as ours cannot and may not seek to help.

Because it is an association for *christian* scholarship, it will have to pay close attention to the structure of the christian community. In fact much spade work will need to be done to make clear what the precise relation is between the various educational institutions and other organizations in the social and political fields. Because it glories in christian perspectives, it will need to provide a truly scripturally based view of how the various parts of the Kingdom of God fit into one grand whole.

Here is an area where as yet not much has been done. Nor may we expect that any significant progress will be made in providing a complete overview of the activities of the Kingdom solong as each organization and institution seeks primarily its own interest.

What we are pleading for is that the attitude of communal helpfulness characterize all our personal, organizational, and ecclesiastical activities. This attitude is the *sina qua non*, the absolute necessity, of advancing significantly in the work or the Lord.

The Apostle Paul uses an expression in his letter to the Philippians (1:27) which expresses succinctly the desired attitude. He says that with one mind and spirit we must strive together (struggle as fellow athletes for the faith of the gospel

Let's face it: it is a struggle! There is fierce opposition from those who do not recognize the lordship of Christ in learning. There is widespread lukewarmness among those who do claim to love the Lord. The number of the faithful is only a remnant.

Just because our number is small there is all the more reason why we should strive unitedly, should proceed in one mind and spirit; *all together* should labour for the faith of the gospel in higher learning.

God, we know, can save as well by few as by many. A Gideon's band can rout the multitude of foes. But all of the 300 faithful must stand with one mind and spirit, for they all are members of one another in the body of Christ.

We shall find, when we make concrete in our work that in the people of God, the body of Christ, there must be as good co-operation as in the body of a trained athlete, that our effectivenss in every gospel enterprise will greatly increase. The Association for Reformed Scientific Studies knows this and will do its part. If need be, it will take a leading part in fostering the attitude expressed in our striving for the faith of the gospel. ALL TOGETHER.

Paul G. Schrotenboer

★

ITEMS OF INTEREST

The Christmas Mail Campaign is going well. Every day the mailman is bringing in a stack of envelopes with your contributions. If you have sofar forgotten to mail yours, please send it in today. Keep the mailman busy with an A.R.S.S. mail-rush.

The debt of over $10,000 is shrinking. Already half of the huge amount of dues which was still outstanding has come in. Chapter treasurers are doing their best to collect the remaining dollars. Please help them and us, so that all of your dues are in before the general membership meeting in March.

The members meeting will be held March 10 and 11. On Saturday, March 11, there will be a very important business meeting. The amendments to the constitution will need your approval and there will be further news about the Institute. All members will receive ballots and the necessary information well in advance. On Friday evening, March 10, Dr. Jan Denegrink, Secretary to the Directors and Trustees of the Free University, will give an address. Further details will soon be made known.

Our membership is growing fast. Never before in the history of the Association have so many joined us in so little time. Literally every day we receive new applications. It looks like our support will go well over 2000 by the time the Institute opens.

Hurray for Western Canada. When last December we had a hard time to make ends meet due to debt among our members, faithful supporters in Edmonton, Neerlandia and Vancouver came through with big help. Within a few days they collected $2,000. from about 20 people who decided to take care of bills and salaries for that month. Thank you very much!!

James Van Oosterom is on tour. Our Development Director left on January 4 for a trip of seven weeks to the Mid-West and West. He travels from community to community almost every day. He has already traveled extensively in the East and has started a number of new Chapters.

The Eastern U.S. are in the picture. The Executive Director traveled to New York and Philadelphia recently. It is likely that the Association will be able to start new Chapters there and that conferences will be held in that area in the near future. Lectures to appreciative audiences were given at 40,000-student Temple University and at Westminster Seminary, both in Philadelphia.

AMERICAN SAFETY ITEMS FOR '68 CARS

Dr. William Haddon Jr., administrator of the National Highway Safety Act, recently submitted the 23 safety standards for 1968-model automobiles to the American government.

1. Standard location and identification of certain controls.

2. Requirements that automatic transmissions have a braking effect, that transmission shift levers are in the same sequence in all cars, and that there be a device to prevent accidental starting of an auto with a transmission in drive position.

3. Standards to eliminate frost and fog conditions on windshields.

4. Requirements for performance of windshield wiping and washing systems.

5. Assurance of adequate braking performance with hydraulic and parking-brake systems in case of partial system failure.

6. Standards to reduce chances of brake failure due to fluid leakage from hydraulic hoses.

Reflection factor noted

7. Reduction of reflection from instrument lights and shiny hardware in the driver's field of view.

8. Requirements for lamps, reflective devices, and other equipment used for lighting and signalling.

9. Standards for tire strength.

10. Assurances that tires and rims will not be overloaded under reasonable conditions.

11. Rear-view mirrors providing a clear, undistorted, and reasonably unobstructed view to the rear.

12. Protection of car occupants from injury in any interior impact from instrument panels, seat backs, sun visors, arm rests, and other projections.

13. Head restraints, (often called head rests) to reduce frequency and severity of neck injuries in rear-end collisions

14. Steering-control systems that will absorb force and minimize injuries from any impact with the steering device.

Steering-control limitation

15. Limitation of how far the steering control extends into the car, to reduce chances of injuring a driver in a collision.

16. Protection against car occupants being cut from, or thrown through, windows.

17. Standard to keep doors from snapping open during a crash.

18. Assurance that seats are anchored securely.

19. Installation of seat belts in all forward-facing seats, except jump seats.

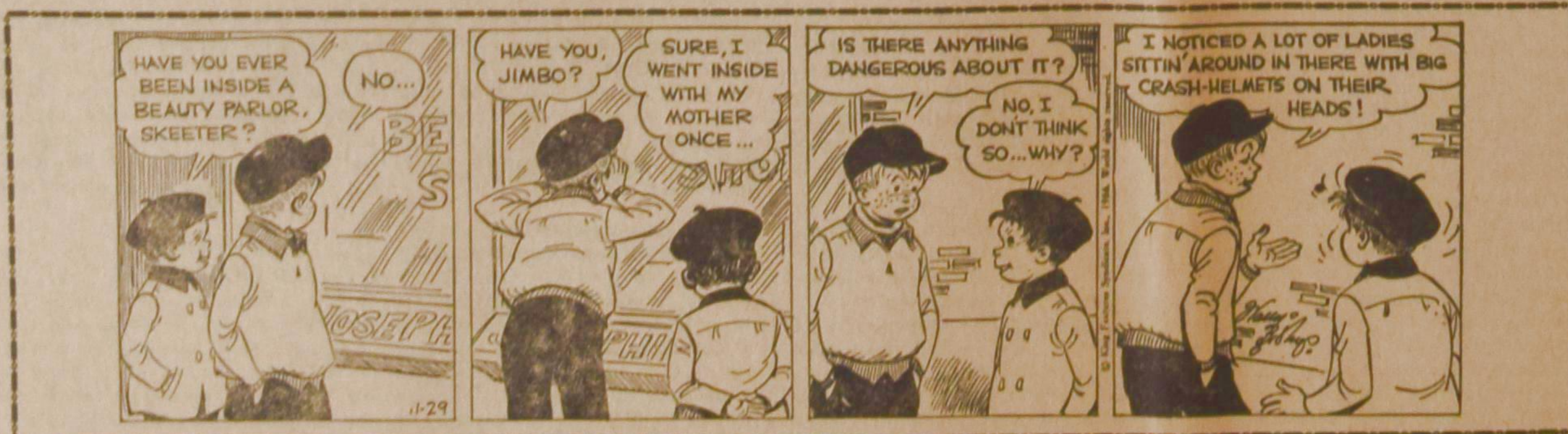
20. Specific standards for seat-belt assembly.

21. Strong anchoring of all seat belts.

22. A ban against any hub caps, wheel nuts, or wheel discs with projections or other factors that might be hazardous to pedestrians or cyclists.

23. Standards for the strength and integrity of fuel tanks and connections to minimize any fire hazard as a result of collision.

MORE SUBSCRIBERS is a must for the expansion of our paper. Would you lend us a helping hand?

CROSS WORD PUZZLE

■	1	2	3	4	■	5	6	7	8	■
9					■	10				11
12				■	13					
14		■	■	15			■	16		
17		18	19				■	■	20	
21				■	22		23	24		
■	■	25		26					■	■
27	28					■	29		30	31
32		■	■	33		34				
35		36	■	37			■	■	38	
39			40			■	41	42		
43					■	44				
■	45				■	46				■

ACROSS
1. Gardener's tool
5. One kind of fountain
9. Goddess of agriculture
10. Test
12. Wheaten flour: India
13. Desired strongly
14. Ruthenium: sym.
15. Long, round scarf
16. Part of the U.K.
17. Offspring
20. Germanium: sym.
21. Japanese receptacle
22. Sets
25. Fidel and Raul
27. Former French colony, E. Canada
29. French islands
32. Music note
33. City: Kan.
35. Antlered animal
37. Medical abbreviation
38. Music note
39. Thin cloth of Indian silk
41. Baking chamber
43. Maples, oaks, chestnuts
44. Worship
45. Burn
46. Mandates

DOWN
1. Bring back
2. Skill
3. New Zealand parrot
4. Plural ending
5. Insecticide dispenser
6. Openings
7. Bird of peace
8. Exact satisfaction for
9. Wrists
11. Borders
13. Policeman
15. Exist
18. Killer whale
19. Incite
23. Stir up
24. Little island
26. One kind of cat
27. Skillful
28. Reds, blues, greens, etc.
30. Comes in
31. Fish net
34. Cyprinoid fish
36. Leg joint
40. European country: abbr.
41. Harem room
42. Solemn promise
44. Man's nickname

SOLUTION
to previous
Cross Word Puzzle

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Bedankt

voor Collingwood, Ont., J. J. Hoytema te Cobourg, Ont.

In ons vorig nummer hebben we meegedeeld, dat Rev. J. Joosse het beroep naar Drayton, Ont. heeft aangenomen; dit bericht is onjuist. Rev. Joosse heeft voor Drayton bedankt.

Beroepen

te Brockville, Ont., J. Joosse te Georgetown, Ont.

EEN BRIEF

De kerkeraad van de Reformed Church van Avondale in Nieuw Zeeland besloot de volgende brief te zenden aan de "New Zealand Organisation of Presbyterian Laymen", de Nieuw-Zeelandse organisatie van Presbyteriaanse leken, die zo krachtig de strijd heeft aangebonden tegen de opdringende vrijzinnige elementen in de Presbyteriaanse Kerk van Nieuw-Zeeland:

"De kerkeraad van de Reformed Church van Avondale, één van de Gereformeerde Kerken van Nieuw-Zeeland, geeft hiermee uitdrukking aan haar diepe dankbaarheid voor het standpunt dat u hebt ingenomen tegenover de afval en de dwaling van onze tijd. U hebt opnieuw bewezen dat — werkelijk — de kerk van onze Here Jezus Christus geen 'leken' heeft, en wij zijn ontroerd te zien hoe u is opgestaan als profeten, priesters en koningen om uw verantwoordelijkheid op u te nemen om uw kerk terug te voeren naar haar bijbelse grondslagen, waarop zij alleen een onveranderlijk en reddend Evangelie kan hebben voor onze stervende wereld.

Het is ons gebed, zowel persoonlijk als in onze openbare erediensten, dat onze God uw organisatie moge gebruiken om een reformatie in de Presbyteriaanse Kerk van Nieuw-Zeeland tot stand te brengen, en wij zoeken de Troon der Genade in het bijzonder in verband met de actie die u denkt te voeren voor de komende Synode te Wellington (deze Synode heeft inmiddels plaats gehad, red.).

Moge de zegen van de Koning en het enige Hoofd van de Kerk op u rusten en moge de moed van een zuiver en goed geweten voor God uw overtuiging onderstrepen."

Wij vonden dit bericht een goede illustratie van het feit dat onze Nederlandse christen-emigranten zich in hun nieuwe vaderland niet in hun eigen kringetje opsluiten, maar zich ook inspannen om voor dat nieuwe vaderland en zijn kerkelijke leven wat te betekenen.

WIJ LAZN VOOR U

OPSTAND DER GEZAGSGETROUWEN, door Ben Van Kaam. Zomer & Keuning, Wageningen.

De ondertitel van dit boek luidt: 'Mannenbroeders & Zonen in de jaren 1938—1945', en het is jammer, dat deze gewilde woordkeus, die aan de voortzetting van een firma doet denken, het titelblad ontsiert; het kennelijk ressentiment van de schrijver, dat zijn vorig werk van dezelfde aard kenmerkte, spreekt hierin opnieuw.

Ik betreur dit niet het minst om deze reden, dat dit boek, naar mijn mening meer nog dan het vorige, zulke goede kwaliteiten heeft: de goede kwaliteiten van een met zorg gekozen plakboek met een verbindende tekst.

Ieder, die de jaren 1938—1945 aan den lijve heeft doorgemaakt, zal dit boek met meer interesse lezen dan menige boeiende roman; het nog zo nabije verleden leeft op op een zeer directe wijze.

De kernvraag van het boek is: 'Hoe reageerde de gereformeerde wereld op de gebeurtenissen waarin zij in de bezettingsjaren werd meegesleurd?'

En dan lees ik op de omslag deze inhoudsweergave: 'Het principieel gezagsgetrouwe volksdeel werd na een periode van verburgerlijking plotseling voor vragen en situaties geplaatst, waarvan men in het vooroorlogse Nederland niet had durven dromen. Hoe stond men tegenover het door Hitler gestelde 'jodenvraagstuk'? Moest de Duitse bezetter als wettige overheid worden erkend? Mocht men liegen tegen de SD? Was het doden van gevaarlijke landverraders geoorloofd? Moesten de communisten als bondgenoten worden geaccepteerd? De schrijver tekent de aarzelingen, de zwakheden, maar ook de vastberadenheid en de moed. Vele oudere leidslieden lieten weinig van zich horen, de stemmen van anderen klonken helderder. Er was een dagblad De Standaard, dat gehoorzaamheid predikte en een illegaal blad Trouw, dat tot verzet aanvuurde... Verhoudingsgewijs veel gereformeerden kwamen tot een resoluut 'neen' tegen de nazi's, soms uit meer nationale motieven, soms ook uit religieus-ethische. Van burgerlijke behoudzucht afkerige jongeren en principieel tegen het heidense nationaal-socialisme strijdende ouderen vonden elkaar. Velen stierven in het concentratiekamp of voor het vuurpeleton. Dat in de bange oorlogsjaren, toen alles om eenheid riep, een kerkstrijd de gereformeerde wereld verscheurde, is een diep-tragische gebeurtenis, waaraan de schrijver uiteraard ook aandacht besteedt.'

Al deze dingen gaan inderdaad als in een film aan ons oog voorbij, en in meer dan één opzicht is dit een 'ontdekkend' boek.

Ik noemde het een 'plakboek', en ik dacht daarbij aan een artikel van prof. dr. W. den Boer, verschenen in **De Gids** van Nov. 1953 onder de titel **Plakboek of Witboek**, een critiek bevattend van het in dat jaar verschenen werk van prof. dr. P. J. Bouman: **Revolutie der Eenzamen**. Dat inmiddels beroemd geworden boek van prof. Bouman bevatte eveneens 'flitsen uit het verleden', en prof. den Boer trachtte de vraag te beantwoorden, of een dergelijke methode in de volle zin 'historisch' mocht worden genoemd, een vraag, die hij ten dele bevestigend, ten dele ontkennend beantwoordde. Hij schreef o.a.: 'De historicus kan niet met filmische flitsen genoegen nemen', en 'Wat de beeldroman is ten opzichte van de literaire kunstvorm van de roman, is deze filmische documentatie ten opzichte van waarachtige geschiedschrijving.'

Bij het lezen van Van Kaam's werk moet met deze opmerkingen ter dege rekening worden gehouden.

Het boek leeft aan alle kanten, dat is zijn grote verdienste; maar achtergronden en diepere verbanden komen nauwelijks uit de grondverf; in dit opzicht is dit werk zeer ontoereikend. Daar komt nog iets anders bij.

Een boek van dit karakter wekt de schijn van een zeer grote objectiviteit door zijn uitvoerige documentatie uit de contemporaire pers. Maar deze schijn is bedriegelijk, zoals trouwens ook wel op te maken valt uit wat te lezen valt op de omslag: 'De keuze van de feiten liet (de schrijver) mede bepalen door de belangstellingssfeer van het heden, die uiteraard gericht is op de actuale problematiek.'

Naar mijn smaak is deze keuze van de feiten minder hinderlijk dan in Van Kaam's vorig werk: De parade der mannenbroeders. Maar dat de actuele problematiek een rol speelt, is buiten kijf, b.v. in de korte flitsen betrekking hebbende op de Zuid-Afrikaanse situatie in deze jaren; daarin wordt tweemaal vermeld, dat de huidige premier van Z. Afrika lid is geweest van de befaamde Ossewabrandwag, en de bedoeling van deze herhaalde vermelding is duidelijk. Wanneer de schrijver echter ten volle recht had willen doen aan de 'mannenbroeders' van dit deel van de wereld, had hij veel meer moeten schrijven. Hij had dan b.v. moeten schrijven, dat er vandaag in Nederland, 26 jaar na 1940, nog een zeer kennelijke anti-duitse mentaliteit aanwezig is, getuige de houding van een groot deel van het publiek ten aanzien van het huwelijk van prinses Beatrix; en dat het precies 26 jaar geleden was in Z. Afrika, dat generaal Jopie Fourie werd gefusilleerd, één van de 'mannenbroeders', die stierf zingend: 'Als wij de doodsvallei betreên'; hij had in rekening moeten brengen, dat de anti-britse mentaliteit in Z. Afrika minstens even verstaanbaar was als de huidige anti-duitse in Nederland.

Iets dergelijks is ook aan de hand, wanneer de schrijver over de samenwerking met de communisten spreekt in de oorlogstijd, en op de laatste bladzijde de rhetorische vraag stelt: 'Wat moeten we denken van de veelgehoorde opvatting dat communisme net zo iets zou zijn als het nationaal-socialisme?' Deze vraagstelling is ingegeven door de huidige wereldproblematiek, maar in dat opzicht mis ik iets in dit boek. De schrijver citeert vele artikelen en documenten, hij zou ook wel een enkel citaat hebben kunnen geven over de Stalin-periode in Rusland, b.v. uit het Ned. pocket-boek 'Valse paspoorten', of uit het Engelse werk 'The god that failed', waarin gewezen communisten hun diepe teleurstelling uitspreken en feiten vermelden, die van groot belang zijn voor de beantwoording van de vraag, of het communisme net zo iets zou zijn als het nationaal-socialisme.

En dan is er natuurlijk de achtergrond van de grondthese van de schrijver, verdedigd in zijn eerste werk, dat nl. het gereformeerd Protestantisme in Nederland in de jaren vóór 1940 totaal verburgerlijkt zou zijn geweest; die grondthese loopt ook als een rode draad door dit tweede werk heen. Nu is de term 'burgerlijk' een meerduidige; en het zou me veel te ver voeren daarop een commentaar te geven; maar ook wanneer we de definitie van de schrijver volgen ('duffe, zelfgenoegzame, burgerlijke sfeer, blz. 206), dan nog zou het historisch juister en christelijk bescheidener zijn geweest, wanneer de schrijver van burgerlijke elementen gesproken had, die er onmiskenbaar waren, en zou hij niet de moed, misschien moet ik schrijven het lef, gehad hebben, om te schrijven: 'Bij de vooroorlogse gereformeerden denkt men niet aan een kemelsharen profetenmantel, maar aan met goud bestikte gala-uniformen en bepluimde steken'. (blz. 254)

Ondanks veel waardering, die ik voor dit boek heb, moet ik het toch, evenals zijn voorganger, een tendenz-boek noemen.

L.Pr.

Pharmaceutische industrieen doen goede zaken

Volgens een Amerikaans pharmaceutisch rapport wordt het meeste geld voor nieuwe medicijnen besteed aan verdovende en kalmerende pillen en drankjes. Ongeveer 42 pharmaceutische bedrijven gaven zo'n $37,1 miljoen voor deze middelen uit. Dat is 19% van het totale bedrag ($194,7 miljoen) dat men voor nieuwe medicijnen heeft uitgegeven. Medicijnen tegen infectie komen op de tweede plaats met 17,4%, en medicijnen tegen kanker op de derde plaats met 16,9%.

Men zou gaan denken dat er onder de Amerikanen over het algemeen weinig zenuwachtige mensen worden gevonden.

De commissie die er mee belast is een oogje in het zeil te houden maakt zich echter ongerust over de enorme toename van verdovende en kalmerende middelen en zal de regering spoedig voorstellen om het onderzoek naar de uitwerking van deze middelen te verscherpen.

ISRAELISCH-LIBANESE GRENS: Terwijl de toestand aan de grens tussen Israel en Syrië nog steeds zeer gespannen genoemd kan worden, heerst aan de Israelisch-Libanese grens rust. Hier zien we een Israelische patrouille op de uitkijk, in het volle gezicht van de Libanese grenswachten (rechts op de foto).

UW NIEUWE WONING IN CANADA

(In deze serie van vier artikelen worden de verschillende aspecten van het kopen van een huis besproken door de Research Director van de Toronto Real Estate Board, de heer D. B. Kirkup.)

(Canadian Scene) — De immigratie neemt in Canada van jaar tot jaar toe. In 1964 bedroeg het aantal binnengekomen immigranten 113.000, in 1965 147.000 en in 1966 200.000. De meesten van deze 70.000 gezinnen trekken naar onze grote steden en ongeveer een kwart daarvan heeft zich in Metropolitan Toronto gevestigd.

Er mag worden aangenomen, dat een afname van de economische activiteit in Europa gepaard zal gaan met een nog snellere toename van de immigratie in Canada. Daardoor zou de jaarlijkse bevolkingstoename in en om Toronto in de komende tien jaar tenminste stijgen tot een gemiddelde van 4,5%, hetgeen zou betekenen, dat de bevolking zich tegen 1982 zou verdubbeld hebben tot 4.290.000. Doordat in de grote steden van Canada betere kansen liggen op een goede werkkring, breiden deze zich tweemaal zo snel uit als het land zelf.

Voor een bevolkingstoename van 1000 zijn 400 nieuwe woningen nodig. Dit jaar zullen er in Toronto 30.000 woningen nodig zijn. Door het afbreken van huizen, die nieuwe plannen in de weg staan en een terugval in de bouw van woningen van 30% is er echter in en om de grote steden in Canada een ernstig gebrek aan woningen in de lagere en middelbare prijsklas ontstaan. Dat tekort heeft een zeer duidelijk stempel gedrukt op de prijzen der huizen, die thans gemiddeld $27.500,00 voor een nieuw en $23.000,00 voor een reeds eerder bewoond huis bedragen.

Men moet nooit meer dan drie maal zijn jaarlijks inkomen in een huis beleggen. Dat betekent, dat men $7000 à $8000 per jaar moet verdienen om een gemiddeld huis te kunnen kopen. De meeste gezinnen, om precies te zijn, meer dan 80% in Canada, verdienen niet zoveel. Vandaar dat steeds meer mensen flats beginnen te huren. Er is echter geen twijfel aan, dat het kopen van een eigen huis de beste geldbelegging is, die men doen kan, wanneer men kans ziet de eerste betaling op te sparen en de maandelijkse betalingen na te komen.

We raden een ieder, die nieuw is in deze streek, en zelfs zij, die in Toronto zijn geboren, aan, om zo lang een woning te huren als men nodig heeft om te besluiten waar men woongelegenheid wil kopen.

U behoort tenminste een dozijn huizen te gaan bekijken, om prijzen en materialen te kunnen vergelijken. Er is altijd wel een verkoper van onroerende goederen te vinden, die uw taal spreekt, om dingen, die u niet helemaal duidelijk zijn uit te leggen; ongeveer een kwart van de leden van de Toronto Real Estate Board spreekt een tweede taal.

Hebt u besloten om een huis te gaan kopen, bedenk dan wel, dat de omgeving de belangrijkste invloed is bij het bepalen van de prijs van een huis. Zoek dus naar een omgeving, die aan uw eisen voldoet. Dat is niet zo gemakkelijk, want er zijn verschillende factoren, die in het oog gehouden moeten worden, en deze zijn voor verschillende gezinnen zeer uiteenlopend. Doe navraag naar het soort huizen en eventuele industrieën, die in de omgeving mogen worden gebouwd; u voelt er vanzelfsprekend niets voor om naast een grintafgraving of een lijmfabriek te wonen. Hoge flatgebouwen hebben altijd een ongunstige invloed op de prijs der huizen, door het vele verkeer, dat ermee gepaard gaat en de inbreuk op uw vrijheid — wat zou u denken van honderd balkonnen, die allemaal op uw achtertuin en terrasje uitzien? Wees voorzichtig dat uw huis niet in de weg ligt van toekomstige plannen voor wegverbreding of iets dergelijks — dan zou het onteigend kunnen worden. De bouwvoorschriften zijn gemaakt om iemands bezittingen te beschermen, niet te vernielen.

U wilt natuurlijk niet te ver van openbare transportmiddelen verwijderd zijn of van uw werk, winkels, goede scholen, kerken, parken en andere ontspanningsfaciliteiten. Ook wilt u geen last hebben van roet en rook, herrie en snelverkeer. Probeer een korte, rustige straat te vinden; crescents en courts hebben gewoonlijk weinig of geen last van verkeer. Een prettige omgeving met gras en bomen brengt de waarde van het land omhoog. De straat moet geplaveid zijn, water, riolering en alle andere faciliteiten moeten aanwezig en betaald zijn.

Let wel op de afwatering; lager gelegen stukken land gaan het eerst in waarde achteruit. En verzeker uzelf ervan, dat er goede afwaterings- en rioleringsbuizen aanwezig zijn. Is uw huis verbonden met het rioleringsnet of heeft het een z.g. septic tank?

Indien u van plan bent er later een garage bij te bouwen, moet u wel zorgen, dat uw grond daar breed genoeg voor is, omdat er een voorgeschreven stuk zijtuin over moet blijven. Informeer bij het gemeentebestuur of u geoorloofd bent om eventueel een deel van uw huis onder te verhuren, of dat het uitsluitend een eengezinswoningenbuurt is. Kijk na hoe hoog uw belasting gaat worden en of de gemeente aan het uitbreiden of aan het teruglopen is. Gaat de prijs van de huizen omhoog? Zult u veel last van roet en rook, van lawaai van winkels en fabrieken hebben in uw nieuwe buurt? Lijken uw toekomstige buren vriendelijk en onderhouden ze hun huizen en tuinen goed?

Tenslotte nog dit: vergeet nooit dat het kopen van een huis in een nieuwe wijk een geldbelegging is, die goed of slecht kan uitlopen. Er hangt heel veel van af, of u zorgvuldig en met overleg te werk gaat, zowel voor het welzijn van uw gezin als voor de financiële zijde van deze stap.

Naarmate het abonnementen-aantal groeit worden wij in staat gesteld om verbeteringen aan te brengen

Er is een gestadige groei, maar toch is het ideaal nog niet bereikt. Dit ideaal is:

Calvinist-Contact in elk Christelijk Gezin

Het nieuwe jaar ligt voor ons en we doen een beroep op U om mee te werken aan de vervullng van dat prachtige ideaal.

Spreek met Uw familieleden, vrienden en kennissen over

"Onze Krant"

- -

(Knip langs deze lijn)

ABONNEMENTSFORMULIER

Aan: CALVINIST—CONTACT
BOX 312, STATION "B"
HAMILTON, ONTARIO

Wilt U direct Calvinist-Contact zenden aan:

NAAM: ....

POST ADRES: ....

....

Aangebracht door:

NAAM: ....

POST ADRES: ....

....

Als aanbrengpremie heb ik uitgezocht de volgende titel:

1e keus ....

2e keus ....

Abonnementsprijs voor Canada $5.00 per jaar. Voor andere landen $6.00 per jaar. Betaling per cheque is 15¢ extra.

Aan: CALVINIST-CONTACT, BOX 312, STAT. B,HAMILTON, ONT.

ADRES VERANDERING

Naam ....

NIEUW ADRES:

Post-adres ....

....

OUD ADRES:

....

....

Wat mocht ik niet vergeten?
O ja . . . .
Ik moet nog abonnees werven
voor Calvinist Contact,
want, hoe meer abonnees des
te beter het blad kan worden.

Mooie premie boeken voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

RELIGIE ZONDER GOD, door prof. dr. K. Runia, dat een antwoord is op Robinson's "Eerlijk voor God".
Dr. Runia is de bekende hoogleraar in de dogmatiek aan het Reformed Theological College te Geelong, Australië, die in Australië en Nieuw-Zeeland zich in de theologische wereld een uitstekende naam heeft verworven.

HET RAADSEL VAN ONS LEVEN, door prof. dr. J. H. Bavinck. 5e druk.
Dit prachtige boekje van de zo bekende, vroegere zendingshoogleraar is een buitengewoon welkome leidraad voor het leven.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl.
Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

HET EVANGELIE VAN THOMAS, door dr. R. Schippers.
Het evangelie van Thomas (dat niets te maken heeft met de ongelovige Thomas) is een apocrief evangelie met 114 woorden van Jezus. Benevens de vertaling van dit 'evangelie' bespreekt dr. Schippers de vraag of we hier te doen hebben met een evangelie, of er een afzonderlijke, eigen traditie is. Vragen die vooral met het oog op een afgesloten canon van de Bijbel van belang zijn.

DE SLAANDE HAND, van Hugo Kingmans, 2e druk.
Een vlot geschreven verhaal over een eigenaar van een meubelzaak die het tegen een concurrent moet afleggen en onder vele teleurstellingen dreigt onder te gaan.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

AND TO THE ESKIMO'S, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.

MARTIN LUTHER, THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.
The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.